

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΟΙ ΟΥΡΑΝΟΖΥΓΕΣ
ΚΑΤΑΡΣΟΥΝ!

Οι Πτεροδάκτυλοι

ΜΕΣΑ στη ζούγκλα της Βραζιλίας, στη Νότια Αμερική, μια συντροφιά από μικρούς πίθηκους χοροπηδάει ανάμεσα στα κλαδιά ενός δέντρου.

Οι πίθηκοι παρακολουθούν με περιέργεια και ένθουσιασμό μια σκηνή που διαδραματίζεται λίγο πιο πέρα, μπροστά σε μια μεγάλη ξύλινη καλύβα.

Τρεις άντρες ντυμένοι με κοντά παντελόνια, χακί πουκάμισα και κάσκες στο κεφάλι, στέκονται γύρω από ένα πολύ μεγάλο ξύλινο κλουβί.

Μέσα στο κλουβί, φτεροκοπούν ταραγμένα τρία αλλόκοτα πουλιά. "Έχουν πολύ μεγά-

λα φτερά και μακρόστενα ράμφη, σαν μεγάλα στυλέττα, και το σώμα τους θυμίζει τους Πτεροδάκτυλους, κάτι προϊστορικά επιθετικά πουλιά.

Ο ένας από τους τρεις άντρες, που είναι ύψιλλος, αθλητικός και μελαχρινός, με μαύρα μάτια με ψυχρή ατσάλινη έκφραση, λέει σ' έναν κοντόχοντρο γέρο με άσπρη ξανθο μαλλιά:

— Συγχαρητήρια, καθηγητά! Όμολογώ ότι ή ὄψη τῶν πουλιῶν αὐτῶν εἶναι κάπως τρομακτική. Απομένει ὅμως νά δοῦμε ἂν εἶναι ἐπιθετικά, ὅπως λές, κι' ἂν εἶναι ἀρκετά ἀποτελεσματικά...

Ο κοντόχοντρος γέρος χαμογελάει.

— Εἶναι τόσο ἐπιθετικά,

λέει, ὥστε οἷς συμβουλευώ
νά φορέσετε αὐτά τὰ κράνη,
πρὶν ἀνοίξω τὸ κλουβί!

Καί, παίρνοντας ἀπὸ χάμω
τρία στρατιωτικά κράνη, φο-
ρεῖ τὸ ἓνα στὸ κεφάλι του καὶ
δίνει τ' ἄλλα δυὸ στοὺς συν-
τρόφους του.

— Θὰ δοκιμάσουμε τοὺς
Πτεροδάκτυλους, ὅπως ἔχω
ὀνομάσει τὰ πουλιά μου, λέει,
πάνω σὲ μιὰ ὁμάδα ἰθαγενῶν
ποὺ τριγυρίζει ἀπὸ μέρες μέ-
σα στὸ δάσος μὲ τὸ σκοπὸ νὰ
ἐπιτεθῇ ἐναντίον μας! Αὐτῇ
τῇ στιγμῇ θρῖσκονται σ' ἐκεῖ-
νο τὸ λόφο; ἀπέναντί μας καὶ
παρακολουθοῦν τὶς κινήσεις
μας. "Ἄν προσέξετε καλά, θὰ
διακρίνετε ἀνάμεσα στοὺς θά-
μνους τὰ ἀκόντια καὶ τὰ τό-
ξα τους νὰ λάμπουν στὸν ἥ-
λιο... Κυττάξτε τώρα τί θὰ
συμβῇ!

Πηγαίνει κοντὰ στὸ κλουβί
καὶ ἀνοίγει τὴν ξύλινη πόρτα
του.

— "Οκ! λέει στὰ πουλιά.
"Οκ! "Οκ!

Οἱ Πτεροδάκτυλοι διστά-
ζουν γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμές.
"Ἐπειτα, δίνουν μιὰ καὶ πετά-
γονται ἔξω.

Σαλεύουν ἀφγὰ τὰ μεγάλα
φτερά τους καὶ διαγράφουν
κύκλους πάνω ἀπὸ τὰ κεφά-
λια τῶν τριῶν ἀντρῶν, κρῶ-
ζοντας ἀπαίσια.

Ξαφνικά, τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ
πουλιά κάνει μιὰ βουτιά καὶ
μὲ τὸ μακρὸ ράμφος του χτυ-
πάει τὸν ψηλὸ, μελαχροινὸ
ἄντρα στὸ κεφάλι.

Τὸ χτύπημα ἦταν τόσο δυ-
νατὸ ὥστε, ἂν ὁ ἄνθρωπος δὲ

φοροῦσε κράνος, θὰ τοῦ εἶχε
ανοίξει τὸ κεφάλι στὰ δυό!

Τὸ πουλί πετάει πάλι. Ὁ
μελαχροινὸς ἄντρας παραπα-
τάει θλαστημῶντας.

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος!
μουγγρίζει. Τί τρομερὸ που-
λί! Παραλίγο νὰ μὲ ξεκάνη!

— Πέριμενε νὰ δῆς τί θὰ
συμβῇ τώρα! λέει ὁ κοντό-
χοντρος γέρος.

Καὶ φωνάζει στὰ πουλιά,
δείχνοντας τὸν ἀπέναντι λό-
φο:

— "Ἀρ! "Ἀρ! "Ἀρ!

Οἱ Πτεροδάκτυλοι ἀρχί-
ζουν ἀμέσως νὰ πετοῦν πρὸς
τὰ ἐκεῖ, ἀφήνοντας κραυγὲς
ποὺ θυμίζουν τὸν ἦχο τοῦ
μαγγανοπήγαδου.

Φτάνουν πάνω ἀπὸ τὸ λό-
φο. Οἱ ἰθαγενεῖς τεντώνουν τὰ
τόξα τους καὶ ἓνα σμήνος ἀ-
πὸ βέλη ἀνυψώνεται πρὸς τὰ
πουλιά. "Ένας Πτεροδάκτυ-
λος πέφτει μὲ τὸ κορμὶ τρυπη-
μένο πέρα - πέρα ἀπὸ ἓνα βέ-
λος.

Τ' ἄλλα δυὸ πουλιά χυμοῦν
πρὸς τὰ κάτω, ἀνάμεσα στὰ
δέντρα, καὶ ρίχνονται πάνω
στοὺς ἰθαγενεῖς.

Ἐπακολουθοῦν σκηνὲς φρί-
κης. Μὲ τὰ μακρὰ, σκληρὰ
ράμφη τους, οἱ Πτεροδάκτυ-
λοι χτυποῦν τοὺς ἰθαγενεῖς
στὰ κεφάλια ἀνοίγοντας στὰ
δυὸ τὰ κρανία τους!

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, ἀ-
πὸ τοὺς ἰθαγενεῖς, ποὺ παρα-
μόνευαν ἀνάμεσα στοὺς θά-
μνους, ἔχουν ἀπομείνει ζων-
τανοὶ μόνο τρεῖς ποὺ πρόλα-
βαν καὶ χώθηκαν μέσα σὲ μιὰ
σπηλιά!

‘Ο κοντόχοντρος γέρος, πού ὁ ἄλλος ὠνόμασε καθηγητή, θγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ σφυρίχτρα, τὴ θάζει στὸ στόμα του καὶ φυσάει δυνατά. Ἀκούγεται ἓνα ἀλλόκοτο σφύριγμα, πού μοιάζει μὲ διαπεραστικό καὶ παρατεταμένο γέλιο τρελλοῦ!

Τὰ μεγάλα παράξενα πουλιά, μὲ τὰ μακρὰ ράμφη, πετοῦν τώρα πρὸς τὸ μέρος τῶν τριῶν ἀντρῶν. Φτάνουν πάνω ἀπὸ τὸ κλουβὶ καὶ διαγράφουν ἄργους κύκλους. Φαίνονται ἔτοιμα νὰ χυμῆξουν ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων μὲ τὰ κράνη.

Μὰ ὁ καθηγητὴς ξανασφυρίζει. Οἱ Πτεροδάκτυλοι, σὰν νὰ ὑπακούουν σὲ μιὰ διαταγή, χαμηλώνουν καὶ μπαίνουν στὸ κλουβὶ ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα του.

‘Ο καθηγητὴς τρέχει, κλείνει τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀμπαρώνει.

‘Ο ψηλὸς μελαχροινὸς ἄντρας θγάζει τὸ κράνος του καὶ τὸ πετάει χάμω. Ἐπειτα, σφίγγει μὲ ἐνθουσιασμό τὸ χέρι τοῦ κοντόχοντρο γέρου.

— Καὶ πάλι συγχαρητήρια, καθηγητά μου! λέει μὲ θαυμασμό. Τὰ πειράματά σου πέτυχαν ἀπολύτως! Οἱ Πτεροδάκτυλοι σου εἶναι τὸ καταπληκτικώτερο καὶ τρομερώτερο ὄπλο πού ἔχω γνωρίσει ὡς τώρα! Ἡ ὀργάνωσί μου εἶναι πρόθυμη νὰ σοῦ προσφέρει ὅσα χρήματα χρειαστῇς γιὰ ν’ ἀρχίσῃς νὰ παράγῃς ὅσο περισσότερα πουλιὰ μπορεῖς! Χρειαζόμαστε χιλιάδες

ἀπὸ τὰ πουλιὰ αὐτά, καλὰ γυμνασμένα! Φτάνουν ἓνα ἑκατομῦριο δολλάρια;

‘Ο κοντόχοντρος γέρος κυττάζει τοὺς Πτεροδάκτυλους καὶ κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Ὅχι! λέει. Μοῦ χρειάζονται πέντε ἑκατομῦρια δολλάρια!

‘Ο μελαχροινὸς ἄντρας τοῦ ρίχνει μιὰ ἄγρια ματιά.

— Εἰσαι ἐκθιαστῇ, καθηγητά!, τοῦ λέει. Μοῦ χρειάζονται ὅμως τὰ πουλιὰ σου καὶ θὰ σοῦ δώσω τὰ λεφτά πού ζητήσῃς! Πρόσεξε ὅμως! Σὲ δυὸ μῆνες θ’ ἀρχίσῃς νὰ μοῦ παραδίνῃς χίλια τέτοια πουλιὰ τὴν ἑβδομάδα! Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, ἀπάντησε ὁ γέρος.

Ἡ πρώτη ἐπίδεσι

ΔΥΟΜΙΣΥ μῆνες

ἀργότερα, σὲ μιὰ μικρὴ πόλιν τῆς Ἀριζόνας, ξεσπάει γιὰ πρώτη φορὰ ἓνα ἐγκληματικό κύμα, πού σὲ λίγο πρόκειται νὰ σκεπασθῇ ὁλόκληρη τὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ μεταβάλῃ τὸν πληθυσμὸ τῆς σ’ ἓνα πρανικόβλητο, ὑστερικό ὄχλο!

Μπροστὰ σ’ ἓνα μεγάλο ἐργοστάσιο ἐπεξεργασίας οὐρανίου, τοῦ μετάλλου πού εἶναι ἡ θάσι τῆς ἀτομικῆς βόμβας, σταματοῦν δέκα μεγάλα αὐτοκίνητα.

Τὰ ἑννεα ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα αὐτά εἶναι γεμάτα ἀπὸ ὀπλισμένους ἄντρες. Τὸ δέκα-

το είναι ένα τεράστιο κλουβί πάνω σ' ένα τροχού.

Μέσα στο κλουβί είναι κλεισμένα είκοσι από τα μεγάλα εκείνα πουλιά, που ο κοντόχοντρος καθηγητής ώνόμαζε Πτεροδάκτυλους.

“Ένας άντρας με τραχύ πρόσωπο και σκληρά χαρακτηριστικά πηδάει από ένα αυτοκίνητο. Έχει ένα κράνος στο κεφάλι.

— Φορέστε τα κράνη σας! λέει στους άλλους. Θά κάνουμε την πρώτη δοκιμή. Τα πουλιά αυτά είναι πολύ επιθετικά κι' επικίνδυνα, δεν κινδυνεύετε όμως όσο έχετε το κεφάλι σας προστατευμένο! Με τη βοήθειά τους, θά κυριεύσουμε το εργοστάσιο αυτό και θά κλέψουμε όσα χρήματα θρούμε, καθώς και όσους μυστικούς χημικούς τύπους υπάρχουν σ' αυτό! Έπειτα, θά καταστρέψουμε το εργοστάσιο και θά φύγουμε...

Πηγαίνει πίσω από το αυτοκίνητο - κλουβί και ανοίγει την πόρτα.

— Όκ! Όκ! Όκ!, λέει στα πουλιά.

Οί Πτεροδάκτυλοι θγαίνουν έξω, χτυπώντας τα μεγάλα φτερούγια τους, και διαγράφουν κύκλους πάνω από τ' αυτοκίνητο.

— Άρ! Άρ! Άρ!, λέει ο άντρας με το τραχύ πρόσωπο δείχνοντας το εργοστάσιο.

Οί Πτεροδάκτυλοι πετούν προς τα εκεί, κρῶζοντας απάισια. Σάν μαυρες βολίδες, χυμοὺν ἄλλοι μέσα στην αὐλή κι' ἄλλοι πρὸς τὸ ἴδιο τὸ κτί-

ριο τοῦ ἐργοστασίου, μπαίνοντας μέσα ἀπὸ τ' ἀνοιχτά παράθυρα.

Στὴν αὐλή, οἱ φρουροί, πού πηγαινοέρχονται μὲ αὐτόματα στὰ χέρια, δὲν προλαβαίνουν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ ὅπλα τους.

Τὰ πουλιά ρίχνονται πάνω τους καὶ τοὺς ἐξοντώνουν ὁλοὺς χτυπώντας τους στὸ κεφάλι μὲ τὰ μεγάλα, σκληρά ράμφη τους.

Μέσα στὰ γραφεῖα καὶ στὶς αἰθουσὲς τοῦ ἐργοστασίου διαδραματίζονται τὴν ἴδια στιγμὴ σκηνὲς φρίκης.

Οἱ Πτεροδάκτυλοι σκοτώνουν ἕναν - ἕνα τοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς ἐργάτες καὶ τοὺς μηχανικοὺς, ὥσπου πιά κανένας ζωντανὸς δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα!

Τὰ πουλιά θγαίνουν ἀπὸ τὸ κτίριο καὶ ἀρχίζουν νὰ σκορπίζονται πρὸς κάθε κατεύθυνσι, σκοτώνοντας μὲ τὰ ράμφη τους κάθε ζωντανὸ πλάσμα, πού κυκλοφορεῖ στοὺς δρόμους τὴν ὥρα αὐτὴ!

Μὰ ὁ ἄντρας μὲ τὸ τραχὺ πρόσωπο βιάζεται. Θέλει νὰ τελειώσῃ τὸ συντομώτερο τὴν ἀποστολὴ πού τοῦ ἔχουν ἀναθέσει.

Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ σφυρίχτα καὶ τὴ βάζει στὸ στόμα του. Ἀκούγεται ἕνα σφύριγμα, πού μοιάζει μὲ διαπεραστικὸ νέλοιο τρελοῦ!

Τὰ πουλιά ὑπακούουν ἀμέσως. Γυρίζουν πρὸς τὸ αυτοκίνητο - κλουβί καὶ μπαίνουν μέσα κρῶζοντας ἀνατριχια-

στικά. 'Ο άνθρωπος με τη σφυρίχτρα κλείνει καλά την πόρτα του κλουβιού και γυρίζει στους άλλους.

— Έμπρός, παιδιά!, φωνάζει. Τό έργοστάσιο είναι δικό μας!

Οί ένοπλοι άντρες πηδούν από τ' αυτοκίνητα και πλησιάζουν στη σιδερένια πόρτα του έργοστασίου. Είναι κλειδωμένη και άμπαρωμένη.

— Φέρτε τους δυναμίτες!, φωνάζει ό άρχηγός τους.

Κάποιος κουβαλάει ένα δέμα. Τό τοποθετούν κοντά στην πόρτα, ανάβουν μ' ένα σπίρτο ένα φυτίλι και ξεμακραίνουν τρέχοντας.

Μιά θροντερή έκρηξη έπακολουθεί και ή θερειά σιδερένια πόρτα πέφτει προς τ' μέσα.

Οί ένοπλοι όρμουν μέσα στο έργοστάσιο.

Όταν θγαίνουν, λίγα λεπτά αργότερα, τό πρόσωπο του άρχηγού τους λάμπει από χαρά. Στα χέρια του κρατάει κάτι χαρτιά με χημικούς τύπους.

— Στ' αυτοκίνητα, παιδιά, και δρόμο!, λέει στους άλλους. Ψαρέψαμε καλά σήμερα! Η άποστολή μας πέτυχε πέρα γιά πέρα! Τά χαρτιά πού κρατώ κρύβουν μυστικά αξίας έκαστομυριών!

Τά αυτοκίνητα ξεκινούν. Πρίν όμως στρίψουν στην πρώτη γωνιά και χαθούν, ξεπροβάλλει άπροσδόκητα ένα αυτοκίνητο τής άστυνομίας.

Πρίν οί άστυνομικοί πού είναι μέσα, προλάβουν νά κα-

ταλάβουν τί συμβαίνει, οί κακοποιοί άρχίζουν νά πυροβολούν με τά αυτόματα τους!

Ό οδηγός του άστυνομικού αυτοκινήτου, χτυπημένος από μιά σφαίρα στο μέτωπο, πέφτει νεκρός πάνω στο τιμόνι. Τό αυτοκίνητο, άκυβέρνητο, στρίβει άπότομα δεξιά και πάει και πέφτει πάνω σ' έναν τοίχο, σκοτώνοντας και τους ύπόλοιπους επιβάτες του!

Τά αυτοκίνητα τών κακούργων αναπτύσσουν ταχύτητα και χάνονται στη στροφή του δρόμου. Λίγες στιγμές αργότερα, μιά τρομακτική έκρηξη συγκλονίζει όλόκληρη την πόλι. Τό έργοστάσιο ουρανίου ανατινάζεται στον άέρα μαζί με τά μηχανήματα και τίς έγκαταστάσεις του!..

Ό Κοντοστούπης... άπειλεί!

ΝΑ αυτοκίνητο ταξιδεύει γοργά σ' έναν άσφαλτοστρωμένο έξοχικό δρόμο. Όδηγός του και μοναδικός επιβάτης του είναι ένας κοντόσωμος άντρας, σχεδόν νάνος.

Είναι δημοσιογράφος και λέγεται Μπίλ Φάκτ, μά οί συνάδελφοί του τόν ξέρουν καλύτερα με τό παρατσούκλι «Κοντοστούπης».

Τό πρόσωπό του είναι κωμικό και στά άστεία χαράκτηριστικά του είναι αδιάκοπα άποτυπωμένο ένα χαζό χαμόγελο.

Ό Κοντοστούπης είναι εθ-

θυμος σήμερα. 'Ο καιρός είναι θαυμάσιος. 'Ο ήλιος λάμπει ψηλά και η γη μοσκοβολάει από την εὐωδιά του καινούργιου χορταριού και των λουλουδιών.

Τὸ αὐτοκίνητο δὲν ἀνήκει στὸ μικρόσωμο δημοσιογράφου, ἀλλὰ σ' ἓνα συνάδελφό του, τὸν Τζίμ Μπάρτον. Καὶ ὁ Κοντοστούπης ταξιδεύει τώρα γιὰ ἓνα ἐξοχικὸ σπιτάκι, ποὺ ἔχει ὁ Τζίμ Μπάρτον σ' ἓνα μακρυνὸ προάστιο τῆς Νέας Υόρκης. Ἐκεῖ θὰ περάση μερικές μέρες ξέγνοιαστος μετὰ τὸν Τζίμ, ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ στὰ πουλιά.

Θὰ εἶναι ἐκεῖ κι' ἡ "Ελσα Πάρν, μιὰ ὁμορφὴ ξανθὴ δημοσιογράφος, ἡ ἀγαπήμενὴ τοῦ Τζίμ.

— Τί ὠραία ποὺ θὰ περάσουμε!, σκέπτεται ὁ Κοντοστούπης μορφαίνοντας κωμικά. Θὰ σηκώνουμαι τὸ πρῶτ, πρὶν ὅτ' ὁ ήλιος, καὶ θὰ κάνω γυμναστικὴ στὸν κήπο γιὰ νὰ δυναμώσω τὰ μπράτσα μου! Ἔτσι. — ποῖος. ἔξερει— μπορεῖ καὶ νὰ ψηλώσω... κανέναν πόντο καὶ νὰ πᾶσουν νὰ μὲ λένε ὅλοι Κοντοστούπη!

Καὶ ἀπὸ τῆς χαρὰς τοῦ ἀρχίζει νὰ σφυρίζῃ ἓνα εὐθυμὸ τραγουδάκι.

Μέσα στὸ καθρεφτάκι, ποὺ εἶναι κρεμασμένο πάνω ἀπὸ τὸ τιμόνι, μπροστὰ στὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ ὁ Κοντοστούπης βλέπει μιὰ σειρὰ ἀπὸ καμμιὰ δεκαριά αὐτοκίνητα νὰ πλησιάζουν στὸ δικό του ἀπὸ πίσω.

Εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἄντρες

μὲ σκυθρωπά πρόσωπα, ποὺ τὸν κυττάζουν ἄγρια.

«Θᾶναι ἐκδρομεῖς, σκέπτεται ὁ Κοντοστούπης. Γιατὶ ὅμως εἶναι κατσουφιασμένοι καὶ μὲ κυττάζουν. ἔτσι; Θὰ στραβοκοιμηθῇκανε, φαίνεται, τὴ νύχτα σὲ κανένα χῶράφι!»

Τὰ αὐτοκίνητα προσπερνοῦν τὸ δικό του ἓνα - ἓνα. Ὁ Κοντοστούπης, ποὺ ἡ εὐθυμία του δὲν ἔχει ἐλαττωθῇ καθόλου, γράζει τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τοὺς χαιρετάει.

— Γειά σας, παιδιά!, φωνάζει. Καλὴ διασκέδασι! Καλὸ γλέντι ἐκεῖ ποὺ πάτε!

Οἱ ἐπιβάτες τῶν αὐτοκινήτων τὸν κυττάζουν ἀκόμα πιὸ ἄγρια. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἀπαντᾷ:

— Κλεῖσε τὸ στόμα σου, τριπιθαμίτη, μὴν κατεβῶ καὶ σέ... κοντῆνω περισσότερο!

Ὁ Κοντοστούπης ξεροκαταπίνει γουρλώνοντας τὰ μάτια του κι' ἡ καρδιά του πάει νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὸ φόβο.

Μουρμουρίζει μέσα του:

— Τί νὰ σοῦ κάνω, μωρέ... ψευτοπαλληκαρά! Μοῦ κάνουν τὸν νταή, γιατί τὸ αὐτοκίνητό σου εἶναι πιὸ γρήγορο ἀπὸ τὸ δικό μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ σὲ φτάσω! Ἀλλοιῶς, θὰ σοῦ τίς ἔβρεχα γιὰ καλὰ, νὰ σὲ μάθω ἐγὼ νὰ κάνης τὸν ἔξυπνο!

Καὶ ὁ Κοντοστούπης... ἐλαττώνει τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου του!

Ἀρχίζει νὰ βρίζῃ ὅλους τοὺς ἐπιβάτες τῶν αὐτοκινήτων ποὺ τὸν προσπερνοῦν.

Ούτε λέξι όμως δε θγαίνει από το στόμα του. Τους θρίζει... μέσα του!

—Τι κυττάτε, ρε χαζοπούλια; "Ορεξι·για καυγάδες έχετε, πρωί· πρωί; Παρακαλέστε το Θεό να μην έξαντληθῇ ἡ ὑπομονή μου καὶ σαλτάρω έξω καί... σὰς τσακίσω μαζί με τ' αυτοκίνητά σας! Με ξερετε καλά ποιός είμαι εγώ; Είμαι... Παναγίτσα μου! Βάλε το χεράκι σου!

Τὰ μάτια τοῦ Κοντοστούπη πάνε νά βγοῦν ἀπὸ τίς κόγχες τους τώρα. Τὸ στόμα του εἶναι ὀρθάνοιχτο. Ἡ κάρδια του χτυπάει πιδ· γοργά καὶ πιδ δυνατά.

Τὸ τελευταῖο ἀπὸ τ' αυτοκίνητα πὺ τὸν προσπερνοῦν θρίσκειται τώρα δίπλα του. Εἶναι ἓνα εἶδος τεράστιου κλουβιοῦ, ὅπου εἶναι κλεισμένα καμμιὰ δεκαπετάριά μεγάλα ἀλλόκοτα πουλιά με τεράστια φτερά καὶ πολὺ μακρὰ ράμφη, πὺ μοιάζουν με ξίφη!

Τὰ πουλιά, βλέποντας τὸν Κοντοστούπη δίπλα τους, μισὸ μέτρο μακρὰ τους, φτεροκοποῦν ἄγρια, κρώζοντας με ἀπαίσιο τρόπο. Προσπαθοῦν με τὰ νύχια τους καὶ τὰ ράμφη τους νά ὀπάσουν τὰ κάγκελα τοῦ κλουβιοῦ τους καὶ νά ριχτοῦν πάνω στὸ μικρόσωμο δημοσιογράφου.

— Χριστούλη μου!, μουρμουρίζει αὐτὸς, τρέμοντας ὀλόκληρος καὶ κιτρινίζοντας ἀπὸ τὸ φόβο του. Τί εἶναι αὐτὰ πάλι; Τί σοὶ τέρατα εἶναι αὐτά; Εἶναι σὰν σατανάδες...

μεταμφιεσμένοι! Θεούλη μου! Τὰ ράμφη τους εἶναι σὰν ξίφη!

Τὰ πουλιά, βλέποντας πὺς δὲν μποροῦν νά βγοῦν ἀπὸ τὸ κλουβί τους καὶ νά ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ Κοντοστούπη, θυμώνουν περισσότερο καὶ οἱ κραυγές τους γίνονται πιδ· δυνατές καὶ πιδ ἄγριες.

— "Οχι, ὄχι, πουλάκια μου! τοὺς λέει ὁ Κοντοστούπης προσπαθώντας νά τοὺς χαμογελάσῃ φιλικά. "Οχι, πουλάκια μου! Μὴ θυμώνετε! Δὲν εἴσαστε σὰν μεταμφιεσμένοι σατανάδες! Εἴσαστε ὁμορφα καὶ καλά! Τί ὠραίες μυτούλες πὺ έχετε! Τί κοίμη, σιλουέττα! Τί γλυκά ματάκια! Πόσο θὰ ἤθελα νά σὰς μοιάσω κι' εγὼ καὶ νά γίνω ὠραίος σὰν εἰσας!

Τὸ αυτοκίνητο με τὸ κλουβί ξεμακραίνει κι' αὐτὸ πίσω ἀπὸ τ' ἄλλα. Ὁ Κοντοστούπης, βλέποντας πὺς ὁ κίνδυνος πέρασε, ἄγριεύει.

— Τί νά σὰς κάνω, μωρὲ θρωμόπουλα τοῦ διαόλου!, γρυλλίζει. Με ξαφνιάσατε καὶ μ' έπιασε ἡ καρδιά μου! Ἀλλοιῶς θὰ... ξμπαίνα στὸ κλουβί σας καὶ θὰ σὰς ξπνίγα εἶνα - εἶνα σὰν κοτόπουλα! Τί ἄγριεύετε, ρέ, καὶ κάνετε τὸ θυμωμένο; Μήπως ἀποφασίσατε νά... αυτοκτονήσετε;

Τὸ πρόσωπο ὁμως τοῦ Κοντοστούπη εξακολουθεῖ νά εἶναι χλωμὸ ἀπὸ τὸ φόβο. Τὰ χέρια του, πὺ κρατοῦν τὸ τιμόνι, τρέμουν τόσο πολὺ ὥστε τὸ αυτοκίνητο προχωρεῖ

μέ απότομα ζιγκ - ζάγκ σάν μεθυσμένο!

Ξαφνικά, ο Κοντοστούπης κάνει μιὰ μεγαλύτερη παρατιμονιά. Τὸ αὐτοκίνητο στρίβει δεξιά, βγαίνει ἀπὸ τὸ δρόμο καί.. πέφτει πάνω σ' ἓνα δέντρο!

Ὁ Κοντοστούπης
πάει στὴν Κόλαση!

ΤΑ τζάμια τοῦ αὐτοκινήτου σπάζουν μὲ πάταγο. Ἀπὸ τὸ τράνταγμα, ὁ Κοντοστούπης ξεκολλάει ἀπὸ τὴ θέσι του, περνάει μέσα ἀπὸ τὸ σπασμένο τζάμι καὶ ἀγκυλιάζει τὸ δέντρο!

— Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ κι' ὅλα τὰ κακὰ σκορπᾷ!, μουρμουρίζει χαζὰ. Πῶς βρέθηκε ἐδῶ, Θεοῦλη μου; Γιατὶ κρατῶ ἀγκυλιά ἓνα δέντρο; Μήπως ὄνειρεύομαι;

Γυρίζει καὶ βλέπει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του τὸ αὐτοκίνητο, ποῦ εἶναι σὲ κακὰ χάλια.

— Ὡχου!, φωνάζει. Πάει τ' αὐτοκίνητο! Θὰ μὲ σπάση στὸ ξύλο ὁ Τζίμι! Πῶς τὰ κατὰφερα ἔτσι; Αὐτὰ τὰ παλιόπουλα φταῖνε! "Α, καὶ νὰ τᾶχα τώρα ἐδῶ!

Κατεβαίνει μὲ χίλιες προφυλάξεις ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ συνεχίζει:

— Κι' ἔμεινα στὸ δρόμο! Θὰ δουλέψῃ ποδαρόδρομος τόσα! Εὐτυχῶς ποῦ δὲν εἶμαι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Τζίμι! Κάτι πρέπει νὰ θάλω στὸ κεφάλι μου ὅμως, γιατί ὁ ἥλιος καίει πολὺ καὶ θὰ πά

θω ἡλίτσι! Ποῦ εἶναι τὸ καπέλλο μου;

Ψάχνει γύρω, μὰ δὲν τὸ βρίσκει. Κυττάζει ψηλὰ καὶ βλέπει τὸ καπέλλο του πάνω στὸ δέντρο, σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ψηλότερα κλαδιά.

Ψάχνει στὶς τσέπες του καὶ μέσα στὸ αὐτοκίνητο γιὰ καμμιὰ ἐφημερίδα, μὰ καὶ πάλι εἶναι ἄτυχος.

Στὸ τέλος, βρίσκει τὴ λύσι. Μέσα στὸ αὐτοκίνητο ὑπάρχει ἓνα εἶδος μεγάλης κατσαρόλας, γιὰ νὰ χύνουν νερὸ στὸ ψυγεῖο τῆς μηχανῆς. Ὁ Κοντοστούπης παίρνει τὴν κατσαρόλα, τὴ θάζει στὸ κεφάλι του καὶ βρίσκει πῶς τοῦ ἔρχεται ἴσια - ἴσια!

— Ἐν τάξει!, λέει μορφάζοντας κωμικά! Ἀποκτήσαμε καινούργιο καπέλλο! Ἔτσι καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο θὰ προφυλαχτῶ καὶ θὰ κάνω τὸν Τζίμι νὰ γελάσῃ, ὅταν θὰ μὲ δῇ, καὶ νὰ μὴ μὲ καταστιάσῃ ποῦ τοῦ χάλασα τὸ αὐτοκίνητο!

Κυττάζεται μέσα στὸ καθρεφτάκι τοῦ αὐτοκινήτου καὶ γουρλώνει τὰ μάτια του.

— Μωρέ, μπράβο!, λέει μὲ θαυμασμό. Μοιάζω μὲ Γερμανὸ στρατιώτη ποῦ φοράει κράνος! Εἶμαι φοβερός! Εἶμαι τρομερός!

Καὶ ἀπομακρύνεται μὲ μεγάλη στρατιωτικὰ βήματα, καμαρώνοντας σάν στραβοσουγιάς.

Περπατάει ἔτσι γιὰ ἀρκετὴ ὥρα. Στρίβει σὲ μιὰ καμπὴ τοῦ δρόμου, κάνει μερικά βήματα καὶ σταματάει ἐμβρόντητος.

— Χρι... Χρι... Χρι... στούλη μου!, τραυλίζει.

Μπροστά σ' ένα μεγάλο χημικό εργοστάσιο που είναι χτισμένο λίγα χιλιόμετρα μακριά από το έξοχικό σπιτι του Τζίμ, είναι σταματημένα τα αυτοκίνητα, που είχαν προσπεράσει πριν από λίγο τον Κοντοστούπη.

Τα μεγάλα αλλόκοτα πουλιά, οι Πτεροδάκτυλοι, είναι τώρα έξω από το κλουβί τους. Πετούν στον αέρα, διαγράφοντας κύκλους πάνω από το εργοστάσιο.

Ξαφνικά, χαμηλώνουν απότομα και ρίχνονται στους φρουρούς και στους εργάτες που δουλεύουν μέσα στο εργοστάσιο.

Ο Κοντοστούπης ακούει κραυγές φρίκης και ξεφωνητά πόνου και αρχίζει να τρέμει πάλι.

— Χάθηκα!, λέει ενώ τα δόντια του χτυπούν δυνατά. Χαθήκαμε όλοι! Νέα τέρατα βγήκαν για να μās ξεκάνουν! Θάχουμε πάλι τρομάρες και λαχτάρες, όπως με τους Νυχτάνθρωπους, τους Ίπτάμενους Δίσκους, τους Τερατάνθρωπους και τα Ρομπότ! * Αχ Θεέ μου! Γιατί να μην μπορούμε να ζήσουμε

* Ένας τεράστιος Πτεροδάκτυλος ώρμησε πάνω στον Ύπερανθρώπο.

ήσυχoi και ξέγνοιαστοι; Γιατί μās στέλνεις κάθε τόσο κι' από μιὰ συμφορά;

Και τότε ο τρόμος του Κοντοστούπη φτάνει στο κατακόρυφο. Ένα από τα άπαισία πουλιά ξεκόβει από τ' άλλα και γυρίζει προς το μέρος του κοντόσωμου δημοσιογράφου.

Κρῶζοντας ανατριχιαστικά, φτάνει κοντά του και αρχίζει να κόβει βόλτες πάνω από το κεφάλι του.

Η άνασσα του Κοντοστούπη έχει πιαστή από την τρομάρα του. Τα γόνατά του τρέμουν και λυγίζουν. Η καρδιά του χοροπηδάει σαν τρελλή. Τα μάτια του... αλλοιθωρίζουν, παρακολουθώντας το μεγάλο πουλί.

* Διάβασε τις τέσσερις πρώτες περιπέτειες του «Υπερανθρώπου», που έχουν τους τίτλους: 1) Ύπερανθῶπε, S.O.S. Η γῆ κινδυνεύει! 2) Οι Τερατάνθρωποι έκδικούνται, 3) Τὸ Κυνήγι τῶν Ίπτάμενων Δίσκων καὶ 4) Μόνος ἐναντίον χιλίων!

Ἀνοιγοκλείνει τὸ στόμα του πολλές φορές, πρὶν μπορέσῃ νὰ ξαναῤῥῇ τῇ μιλιᾷ του.

— Μὴ, πουλάκι μου! Μὴ, χρυσό μου πουλάκι! Τί σου ἔχω κάνει; Μὴ μὲ πειράξῃς ἔμένα πού σ' ἀγαπῶ! Μὴ καὶ μὲ πιάσῃ ἡ καρδιά μου!

Ὁ Πτεροοάκτυλος γυρίζει τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ κάτω καὶ κάνει μιὰ κάθετη ἐφόρμησιν.

Τὸ μακρὺ, σκληρὸ ράμφος του χτυπάει τὸν Κοντοστούπη στὸ κεφάλι μὲ ἀπίστευτη δύναμι!

Μὰ ὁ κωμικὸς φίλος μας εἶναι τυχερός! Ἡ κάτασρόλα πού ἔχει φορέσει τὸν σώζει ἀπὸ σίγουρο θάνατο! Τὸ ράμφος τοῦ τρομεροῦ πουλιοῦ δὲν τρυπάει τὸ μέταλλο της.

Τῇ θαβουλῶναι ὅμως καὶ ὁ Κοντοστούπης νοιώθει ἓνα δυνατὸ πόνον σὰν νὰ τὸν εἶχαν χτυπήσῃ μ' ἓνα σφυρί!

Τὸ ἄγριο, ἀλλόκοτο πουλί ἀνυψώνεται πάλι καὶ φτεροκοπᾷ θυμωμένα, γιατί ἡ λεία του εἶχε γλυτώσει.

Ὁ Κοντοστούπης παρὰ πατάει σὰν μεθυσμένος, σάλευοντάς τὰ μπράτσα του ἀπελπισμένα καὶ ἀνοιγοκλείνοντας σπασμωδικὰ καὶ κωμικὰ τὰ μάτια του καὶ τὸ στόμα του.

— Πάει!; τραυλίζει ὁ ἀστεῖος νάνος. Μ' ἔφαγε τὸ παλιόπουλο! Πάει τὸ κεφάλι μου! Μοῦ τάνοιξε στὰ δυό! Μὲ σκότωσε! Μὲ ξέκανε! Μὲ κεραινοβόλησε! Μ' ἔστειλε στὸν ἄλλο κόσμον! Ἀχ, μα-

νούλα μου! Ποῦσαι νὰ μὲ δῇς! Ποῦσαι νὰ δῇς τὸ μονακριθὸ παλληκάρι σου, το λευκωτὴ σου, τὸ μοναχογιο σου, μὲ τὸ κεφάλι του ἀνοιγμένο στὰ δυό!

Τὸ φριχτὸ πουλί εἶναι πάλι ἔτοιμο νὰ ὀρμήσῃ πάλι ἐναντὶ οὗ τοῦ Κοντοστούπη. Ἐνα σφύριγμα ὅμως ἀκούγεται ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἀπὸ τὸ μέρος τῶν αὐτοκινήτων. Μοιάζει μὲ διαπεραστικὸ γέλιο τρελλοῦ!

Τὸ πουλί γυρίζει ἀμέσως καὶ πετάει πρὸς τὸ αὐτοκίνητο — κλουβί, ὅπου πετοῦν καὶ τ' ἄλλα πουλιά ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο.

Ὁ Κοντοστούπης ἐξακολουθεῖ νὰ παραπατάει καὶ νὰ παραμιλάει.

— Ἀκου!, λέει. Ἄκου! Αὐτὸ ἦταν τὸ γέλιο τοῦ Ἐξαποδῶ! Εἰμαὶ στὴν Κόλαση! Πέθανα καὶ ἡ ψυχὴ μου θρίσκεται στὴν Κόλαση! Δέ χωρεῖ καμμιά ἀμφιβολία! ἦταν τὸ γέλιο τοῦ Ἐξαποδῶ αὐτό! Ὁχ, τὸ κεφαλάκι μου! Τὸ καμμένο μου κεφαλάκι!

Σηκώνει τὰ χέρια του καὶ πιάνει τὴν κάτασρόλα πού ἔχει φορέσει. Γουρλώνει τὰ μάτια του, πού λές πῶς πᾶνε νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τίς κόγχες τους!

— Παναγίτσα μου!, λέει ὑστερικά! Τὸ κεφάλι μου εἶναι αὐτό; Γιατί εἶναι ἔτσι σκληρό; Τί γίνανε τὰ μαλλιά μου; Τὰ ὠραῖα μου μαλλᾶκια; Μήπως ἔτσι εἶναι οἱ ψυχές, μὲ σκληρὰ φαλακρά κεφάλια;

Στό μεταξύ, οί επιβάτες των αυτοκινήτων έχουν μπη στο εργοστάσιο. Τώρα θγαίνουν πάλι από εκεί κουβαλώντας διάφορα χαρτιά και πράγματα, μπαίνουν στα αυτοκίνητα και φεύγουν όλοταχώς.

Λίγες στιγμές αργότερα, μιά τρομακτική έκρηξις δονίζει την ατμόσφαιρα και κάνει το έδαφος νά σαλέψη. Το εργοστάσιο τινάζεται στον αέρα!

Ο Κοντοστούπης χάνει την ισορροπία του και πέφτει κάτω.

— Πάει!, ξεφωνίζει. Τώρα χάθηκά στ' αλήθεια! "Ανοιξε ή γή και ξερνάει φωτιά! Είμαι για καλά πεθαμένος!

Και λιποθυμεί επιτέλους!

Ο 'Υπεράνθρωπος

ΜΙΑ ώρα αργότερα, στη θεράντα ενός έξοχου, δυο νέοι, ένας άντρας και μιά γυναίκα, είναι καθισμένοι και κουβεντιάζουν με ταραχή.

Ο άντρας είναι ο δημοσιογράφος Τζιμ Μπάρτον. Έχει αθλητικό σώμα και ανδρική χαρακτηριστικά. Στα μάτια του φορεί γυαλιά.

Η γυναίκα είναι ή "Ελσα Πάρεν, ένα όμορφο, ξανθό κορίτσι με έξυπνα μάτια. Εί- ναι κι' αυτή δημοσιογράφος.

Ανάμεσα στους δυο νέους έχει γεννηθή ένα αγνό έρωτικό αίσθημα, που θά καταλήξη μιά μέρα σέ γάμο.

Φαίνονται κι' οί δυο άνήσχοι.

— Ένα καινούργιο έγκληματικό κύμα άπλώθηκε τις τελευταίες μέρες στην Αμερική, λέει ο Τζιμ. Γκάγκστερς ή κατάσκοποι επιτίθενται έναντίον εργοστασίων, που έχουν σχέσι με την ατομική βόμβα, κλέβουν μυστικά έγγραφα και χάνονται! Οί επιθήσεις τους πετυχαίνουν πάντα, γιατί χρησιμοποιούν κάτι άλλοκοτα πουλιά, που μοιάζουν με Πτεροδάκτυλους. Τά εξαπολύουν πριν επιτεθούν και τά πουλιά σκοτώνουν τους φρουρούς, ανοίγόντας τους τά κρανία με τά ράμφη τους, που είναι μεγάλα και σκληρά. Με τον ίδιο τρόπο έδρασαν πριν από λίγο σ' ένα χημικό εργοστάσιο της περιφέρειας μας, όπως με πληροφόρησε με τή τηλεφώνο ένας γείτονας. Από εκεί προήλθε ή έκρηξις που άκούσαμε. Οί κακούργοι αντάναξαν το εργοστάσιο φεύγοντας, όπως έκαναν και σ' όλες τις άλλες επιθήσεις τους!

Η "Ελσα κυττάζει τόν Τζιμ στά μάτια.

— Δέ νομίζεις, Τζιμ, πως πρέπει νά έπεμθ ή κάποιος; τόν ρωτάει.

Ο Τζιμ ζαρώνει τά φρύδια του με άπορία.

— Τι θέλεις νά πής. "Ελσα;

— Κατάλαβαίνεις πολυ καλά τι θέλω νά πώ, απαντάει το κορίτσι. Πρέπει νά έπεμθ ής έσύ. Διαφορετικά, ή Αμερική κινδυνεύει νά καταστραφή!

— Νά έπεμβώ έγώ; λέει ό Τζίμ. Τι μπορώ νά κάνω έγώ; Τι μπορεί νά κάνη ό άσήμαντος δημοσιογράφος Τζίμ Μπάρτον;

— Ό άσήμαντος δημοσιογράφος Τζίμ Μπάρτον δέν μπορεί νά κάνη τίποτα, άπαντάει τό κορίτσι ειρωνικά. Ό διάσημος όμως Έπ ε ρ ά ν θ ρ ω π ο ς, ό άνίκητος ήρωας όλων τών έποχών, μπορεί νά κάνη πολλά, άν θέλη! Καί είμαι σίγουρη ότι ό Έπεράνθρωπος είναι...

Σωπαίνει γιά μία στιγμή κι έπειτα φωνάζει έκπληκτη:

— Θεέ μου! Ό Κοντοστούπης! Τι χάλια είναι αυτά που έχει;

Ό Τζίμ γυρίζει πρός τό μέρος που δείχνει ή Έλσα καί θάζει τά γέλια...

Ό Κοντοστούπης πλησιάζει στή θεράντα παραπατώντας, σάν νά έχη πιή πολύ κρασί. Τό πρόσωπό του είναι κωμικά συπασμένο. Τά ρούχα του είναι σκονισμένα καί στραπατσαρισμένα.

Στό κεφάλι του έχει θάλει μία... κατσαρόλα!

— Χά, χά, χά!, κάνει ό Τζίμ. Τι μασκαρέματα είναι αυτά Κοντοστούπης; Γιατί έχεις τήν κατσαρόλα αυτή στό κεφάλι σου; Τι χάλια είναι αυτά; Πού είναι τό αυτοκίνητο;

Ό Κοντοστούπης άνεβαίνει στή θεράντα χωρίς ν' άπαντήσει, κάθεται βαρειά κι άφήνει ένα άναστεναγμό.

— Τζίμ, λέει, τσίμψησέ με!

— Τι είπες; ρωτάει έκπληκτος ό Τζίμ.

— Τσίμψησέ με!

— Τρελλάθηκες;

— Δέν ξέρω! Μπορεί νά τρελλάθηκα, μπορεί, κι' όχι! Μπορεί νά υπάρχω, μπορεί καί νά μην υπάρχω! Τσίμψησέ με, σου λέω! Θέλω νά βεβαιωθώ άν είμαι ζωντανός! Θέλω νά βεβαιωθώ άν είμαι πραγματικά ό Κοντοστούπης καί είμαι κοντά στόν Τζίμ καί στήν Έλσα, ή άν είμαστε κι' οί τρεις μας... ψυχές μέσα στήν Κόλαση!

Η Έλσα κουνάει τό κεφάλι της.

— Μοῦ φαίνεται πώς τοῦ στριψε, λέει. Πάντως τσίμψησέ τον, Τζίμ, γιά νά τοῦ κάνης τό χατήρι.

Ό Τζίμ σηκώνεται, πηγαίνει κοντά στόν Κοντοστούπη καί τοῦ πατάει μία τσιμπιά στό μπράτσο!

Ό κοντόσωμος δημοσιογράφος τινάζεται δρθιος, ούρλιάζοντας από τόν πόνο. Κι' όμως ξανακάθεται άμέσως χαμογελώντας μέ χαρά καί άνακούφισι.

— Είμαι ζωντανός, λοιπόν! λέει. Δέν είμαι... ψυχή! Οί ψυχές δέν τσιμπούν ή μία τήν άλλη!

Οί δυό φίλοι του τόν κυττάζουν κατάπληκτοι. Σίγουρα, ό Κοντοστούπης έχει τρελλαθής!

— Τι σοῦ συνέβη. Κοντοστούπης; ρωτάει ό Τζίμ. Καί, πρῶτ' άπ' όλα, βγάλε από τό κεφάλι σου αυτή τήν κα-

τοσαρόλα! Πέρασαν πιά οι 'Απόκρηες!

Ο Κοντοστούπης διαμαρτύρεται:

— Νά θγάλω την κατσαρόλα από τὸ κεφάλι μου; Αὐτὸ θά ἦταν ἀχαριστία! Ἡ κατσαρόλα αὐτὴ μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή! Ἀκοῦστε καὶ φρίζετε!

Καὶ διηγεῖται στοὺς δυὸ συναδέλφους του τὴν περιπέτειά του μὲ τοὺς Πτεροδάκτυλους. Στὸ τέλος, λέει στὸν Τζίμ:

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἦρθαν πάλι μαῦρες μέρες! Ἄν δὲ θάλλη πάλι τὸ χεράκι του ὁ... Ὑ π ε ρ ά ν θ ρ ω π ο ς, εἴμαστε χαμένοι!

— Αὐτὸ νομίζω κι' ἐγώ!, ἀπαντᾷ ὁ Τζίμ. Μόνο ὁ Ὑπεράνθρωπος μπορεῖ νὰ ἀναμετρηθῇ μὲ τὴν ἐγκληματικὴ αὐτὴ ὀργάνωσι! Καὶ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ γυρίσουμε στὴ Νέα Ὑόρκη. Θὰ ἔχουμε γεγονότα καὶ πρέπει νὰ μὴ χάσουμε τὴν ἐπαφὴ μας μὲ τὴν ἐφημερίδα μας!

* * *

Λίγες ὥρες ἀργότερα, στὸ σπίτι τοῦ Τζίμ Μπάρτον, στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου αὐτὸς μένει μὲ τὸν Κοντοστούπη, οἱ δυὸ φίλοι κουβεντιάζουν.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κοντοστούπη λάμπει ἀπὸ χαρά.

— Ἐπιτέλους!, λέει. Θὰ δράσῃ ὁ Ὑπεράνθρωπος! Ἦταν καιρὸς, γιατί ἤμουν ἔτοιμος νά... δράσω ἐγώ!

Κουνάει ἀπειλητικὰ τὴ μικροσκοπικὴ γροθιά του, φουσκώνοντας μὲ καμάρι τὸ στήθος του.

Ὁ Τζίμ Μπάρτον κάνει κάτι παράξενο. Βγάζει τὰ γυαλιά του καὶ τὰ βάζει στὴν τσέπη του. Βγάζει ἔπειτα τὸ κοστοῦμι του, τὸ γυρίζει ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ τὸ φορεῖ πάλι. Εἶναι τώρα ἀλλόκοτα ντυμένος.

Τὸ κοστοῦμι του, ποῦ εἶναι ἐπίτηδες φτιαγμένο ἔτσι, ἔχει μεταβληθῇ σὲ μιὰ κόκκινη ἐφαρμοστὴ στολή, μὲ μιὰ μικρή, ἄσπρη, χρυσοσκέντη μπέρτα. Στὸ στήθος του εἶναι κεντημένο μὲ χρυσοῦ κλωστή ἓνα «Υ».

Ἄν ἀντίκρυζε κανένας τώρα τὸν Τζίμ Μπάρτον, θὰ φώναζε:

— Ὅ... Ὑπεράνθρωπος! Ὁ μεγαλύτερος ἥρως ὅλων τῶν ἐποχῶν!

Πραγματικά, ὁ Τζίμ Μπάρτον, ὁ ἀσίμμαντος δημοσιογράφος μὲ τὰ γυαλιά, καὶ ὁ διάσημος Ὑπεράνθρωπος, ὁ τρομερὸς διώκτης τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο!

Αὐτὸ εἶναι ἓνα μυστικό, ποῦ κανένας στὸν κόσμον δὲν τὸ ξέρει, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φίλο τοῦ Τζίμ καί... βοηθὸ τοῦ Ὑπεράνθρωπου, τὸν Κοντοστούπη!

Γιὰ τοὺς καινούργιους ἀναγνώστες μας, ἐκθέτομε ἐδῶ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ὑπεράνθρωπου:

Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι ἀπίστευτα δυνατός. Μιὰ γροθιά του εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ συντρίψῃ ἓναν ἀτσάλινο θώρακα.

Ἡ ἀντοχή του εἶναι κατα-

πληκτική και τὸ σῶμα του εἶναι ἄτρωτο στὶς σφαῖρες καὶ σὰ χτυπήματα!

Τὸ πῶς ἀπίστευτο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι μπορεῖ νὰ πετάη σὰν ἀετὸς καὶ μὲ ταχύτητα βολίδος!

Οἱ ἰδιότητες αὐτὲς τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι βέβαια κάτι ὑπερφυσικὸ γιὰ ἓναν ἄνθρωπο τῆς Γῆς. Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν κατάγεται ἀπὸ τῆ Γῆ.

Ἔχει γεννηθῇ σ' ἓνα μακρινὸ πλανήτη πού δὲν ὑπάρχει πιά. Στὸν πλανήτη ἐκεῖνο ζοῦσε ἄλλοτε μιὰ φυλὴ ἀνθρώπων, πού ἦσαν ἀνώτεροι ἀπὸ μᾶς στὸ σῶμα καὶ στὸ πνεῦμα καὶ εἶχαν τὶς ἰδιότητες τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

Μιὰ μέρα ὅμως ὁ πλανήτης αὐτὸς καταστράφηκε ἀπὸ τὴν ἔκρηξι μιᾶς ἀτομικῆς βόμβας καὶ ὁλόκληρη ἡ φυλὴ τῶν Ὑπεράνθρώπων χάθηκε μαζί του.

Ὁ μόνος πού σώθηκε ἦταν ὁ ἥρως μας, πού ἦταν τότε μωρὸ ἑνὸς ἔτους. Ὁ πατέρας του πρόλαβε καὶ τὸν ἔβαλε μέσα σὲ μιὰ ἀεροβολίδα, πού τὴν ἐξαπόλυσε στὸ διάστημα, λίγες στιγμὲς πρὶν γίνῃ ἡ ἔκρηξι!

Ἡ τύχη τὸ ἤθελε νάρθῃ ἡ βολίδα καὶ νὰ πέσῃ στὴ Γῆ μας, καὶ μάλιστα στὴν Καλιφόρνια τῆς Ἀμερικῆς!

Ἐκεῖ, δυὸ χωρικοὶ μάζεψαν καὶ μεγάλωσαν τὸν Ὑπεράνθρωπο δίνοντάς του τὸ ὄνομα Τζιμ Μπάρτον, χωρὶς νὰ ξέρουν πὼς εἶχε πέσει ἀπὸ ἄλλο ἄστρο καὶ χωρὶς νὰ

ὑποψιάζωνται τὶς ὑπερφυσικὲς ἱκανότητές του!

Ὅταν μεγάλωσε καὶ ἀνακάλυψε πόσο ἐξαιρετικά προικισμένος ἦταν, ὁ Τζιμ Μπάρτον ἀποφάσισε νὰ θάλῃ τὸν ἑαυτὸ του στὴν ὑπηρεσία τῆς θετῆς πατρίδος του τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητος, καταπολεμώντας καὶ ἐξοντώνοντας τοὺς μεγάλους ἐγκληματίες!

Θεώρησε ὅμως συνετὸ νὰ μείνῃ ἀγνωστος καὶ νὰ διατηρήσῃ φαινομενικὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴν προσωπικότητα τοῦ Τζιμ Μπάρτον. Μόνο ὁ Κοντοστούπης ἔξερε τὸ τρομερὸ μυστικὸ του.

Ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος γλύτωνε κάθε τόσο τὸν κόσμον ἀπὸ μεγάλους ἐχθρούς, τόσο μεγάλωνε κι' ἡ φήμη του. Ὅλοι ἤξεραν ὅτι ὁ καταπληκτικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἦταν ἱκανὸς νὰ νικήσῃ ἐκεῖ ὅπου ὁλόκληροὶ στρατοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν τίποτα!

Πάλι μὲ τὰ ὄρνεα

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩ-

ΠΟΣ ΛΕΕΙ ΣΤὸν Κοντοστούπη:

— Ἐγὼ θὰ φύγω τώρα. Πηγαίνω νὰ στήσω καρτέρι κοντὰ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐργοστάσια τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ δοκιμάσουν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον του οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ παράξενα πούλια. Τὸ ἐργοστάσιον αὐτὸ παί-

ζει μεγάλο ρόλο στὰ πειράματα γὰ τὴν κατασκευὴ τῆς ὑπερατομικῆς βόμβας ὑδρογόνου!... Ἐνὰ πρᾶγμα θέλω ἀπὸ σένα, Κοντοστούπη: νὰ πᾶς στὴν Ἑλσα καὶ νὰ μὴν τὴν ἀφήσης μόνη ὅσο θὰ λείψω ἐγώ! Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι; Ὁ Κοντοστούπης ἀναστενάζει.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι!, ἀπαντάει. Θεέ μου, δὲ θὰ ἡσυχάσουμε, λοιπόν, ποτέ;

Ὁ Ὑπεράνθρωπος πλησιάζει στὴ θεράντα. Ἐκεῖ, στέκεται μπροστὰ στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα καὶ ἀπλώνει τὰ μπράτσα του. Λυγίζει τὰ γόνατά του, τὰ τεντώνει ἀπότομα καὶ πετάει.

Ἀνυψώνεται γοργὰ στὸν ἀέρα σὰν χελιδόνι, πᾶνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Οἱ διαβάτες κάτω τὸν βλέπουν. Σηκώνουν τὰ χέρια τους καὶ τὸν δειχνουν ὁ ἓνας στὸν ἄλλο.

— Εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος!, λένε. Εἶναι ὁ ἀνίκητος φρουρός τῆς ἀνθρωπότητος!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος περνáει πᾶνω ἀπὸ τὴν ἐπέραντη πόλι τῆς Νέας Ὑόρκης, με' τοὺς οὐρανοξύστες τῆς καὶ τοὺς ἀτέλειωτους δρόμους ποὺ εἶναι γεμάτοι ἑκατομμύρια ἀνθρώπους, καὶ κατευθύνεται πρὸς ἓνα μεγάλο προάστειο.

Ἐκεῖ χαμηλώνει, προσγειώνεται μέσα σ' ἓνα δασάκι καὶ προχωρεῖ με' τὰ πόδια πρὸς ἓνα τεράστιο ἐργοστάσιο, ποὺ θρίσκειται στὴν ἄκρη τοῦ προαστείου.

Σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ μέτρων ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο σταματáει

κρύβεται ἀνάμεσα σὲ κάτι θάμνους καὶ περιμένει με' ὑπομονή.

Περνοῦν ὥρες. Ἡ μέρα προχωρεῖ καὶ ὁ ἥλιος γέρνει στὴ δύσι, ὅταν πᾶνω σ' ἓναν ἐξοχικὸ δρόμο, πρὸς τὰ δεξιὰ, ἐπρὸςβάλλουν μερικὰ αὐτοκίνητα.

Εἶναι φορτηγὰ καὶ γεμάτα ἀπὸ ἄντρες με σκληρὰ χαρακτηριστικά. Πίσω τους ἐρχεται ἓνα πολὺ μεγάλο αὐτοκίνητο, σκεπασμένο μ' ἓνα μουςαμά.

Τὰ αὐτοκίνητα σταματοῦν μπροστὰ στὸ ἐργοστάσιο. Ὁ Ὑπεράνθρωπος βλέπει τοὺς ἐπιβάτες τους νὰ φοροῦν κράνη καὶ νὰ πηδοῦν ἔξω με' ὄπλα στὰ χέρια.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς τρέχει στὸ πῶς αὐτοκίνητο καὶ ἀνασηκώνει τὸ μουςαμά. Ἀνοίγει μιὰ πόρτα καὶ φωνάζει:

— "Οκ! "Οκ! "Οκ!

Μεγάλα, παράξενα πουλιὰ με' μᾶκρυν, σκληρὰ ράμφη θγαίνουν ἔξω φτεροκοπώντας καὶ κρῶζοντας ἄγρια.

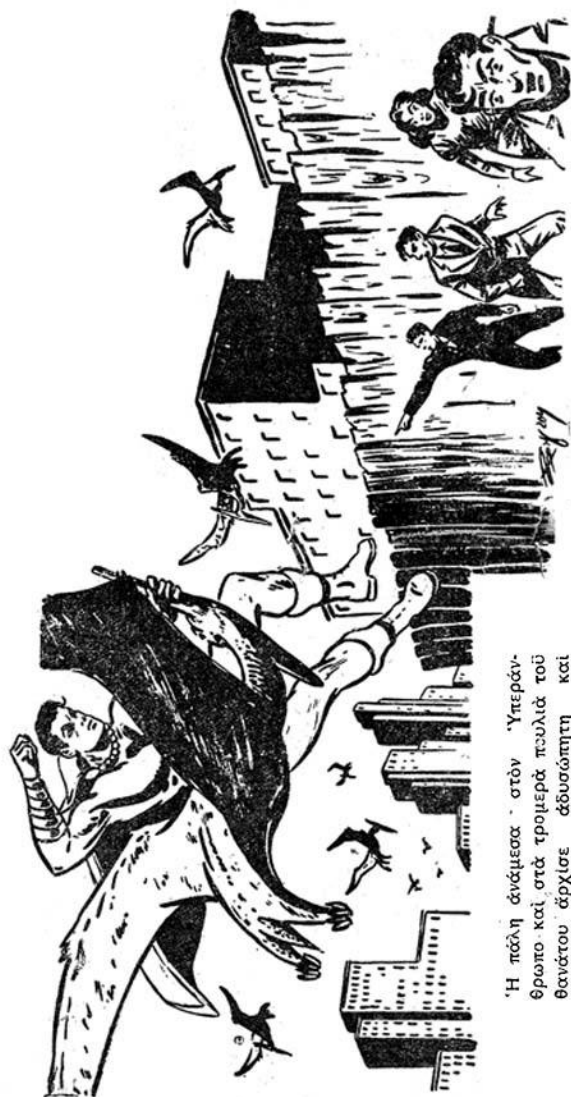
Ὁ ἄνθρωπος τοὺς δείχνει τὸ ἐργοστάσιο, λέγοντας!

— "Αρ! "Αρ! "Αρ!

Τὰ πουλιὰ πετοῦν πρὸς τὸ ἐργοστάσιο.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος λυγίζει καὶ τεντώνει τὰ γόνατά του καὶ πετάει κι' αὐτὸς πρὸς τὸ ἴδιο μέρος με' ταχύτητα βολίδας.

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ φτάσῃ ἐγκαίρως. Τὰ πουλιὰ ἔχουν κιόλας ὀρμήσει ἐναντίον τῶν φρουρῶν τοῦ ἐργοστα-

Ἡ πόλη ἀνάμεσα - στὸν Ὑπεράν-
θρωπο καὶ στὰ τρομερὰ πουλιὰ τοῦ
θανάτου ἄρχισε ἀδυσώπητη καὶ
φαντασμαγορική:

οίου και τους σκοτώνουν, χτυπώντας τους με τὰ ράμφη τους στο κεφάλι.

Σάν σίφουνας, ὁ Ὑπεράνθρωπος ρίχνεται ανάμεσά τους και δρᾷ κεραυνοβόλα.

Ἀρπάζει ἕνα πουλί ἀπὸ τὸ ράμφος, τὸ στριφογυρίζει και τὸ χτυπάει πάνω σ' ἕναν τοῖχο. Τὸ τερατῶδες πουλί ἀφήνει μιὰ κραυγὴ πόνου και πέφτει χάμα νεκρό.

Τὰ ὑπόλοιπα ὄρνεα παρατοῦν τους φρουρούς και ὁρμοῦν ἐναντίον τοῦ Ὑπεράνθρωπου.

Τὸν χτυποῦν ἀπ' ὅλες τίς μεριές με τὰ σκληρὰ ράμφη τους και προσπαθοῦν νὰ τὸν γρατζουνίσουν με τὰ νύχια τῶν ποδιῶν τους.

Μὰ τὸ σῶμα τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι τόσο σκληρὸ και συγχρόνως τόσο ἐλαστικό, ὥστε τὰ χτυπήματα αὐτὰ δὲν τοῦ κάνουν τίποτα!

Ἀπεναντίας, οἱ τρομερὲς γροθιές του κάνουν θραῦσι στοὺς φτερωτοὺς ἀντιπάλους του. Τὰ πουλιά πέφτουν τὸνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο νεκρά, ἐνῶ ὅσοι φρουροὶ τοῦ ἐργοστασίου ἔχουν σωθῇ ἀπὸ τὴν πρῶ-

την ἐπίθεσι τῶν Πτεροδάκτυλων, ζητωκραυγάζουν με ἐνθουσιασμό.

Οἱ κακοποιοί, ἔξω στο δρόμο, παρακολουθοῦν με κατάπληξι, θαυμασμό και τρόμο τὴ μεγαλειώδη αὐτὴ σκηνή. Βλέπουν ἔντρομοι τὰ πουλιά τους νὰ ἐξοντώνωνται κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ ἱπτάμενου ἐκείνου ἀλλόκοτου ἀνθρώπου, ποὺ τόσο ἀπροσδόκητα παρουσιάστηκε γιὰ νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδιά τους.

— Ρίχτε του!, φωνάζει ὁ ἀρχηγός τους.

Τὰ ὄπλα τῶν κακούργων ἀρχίζουν νὰ ξερνοῦν φωτιά και ἀτσάλι ἐναντίον τοῦ Ὑπεράνθρωπου. Μὰ οἱ σφαίρες τους δὲν ἔχουν τὴ δύναμι ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ τρυπήσουν τὸ κορμί του. Οἱ σφαίρες ἀποστρακίζονται πάνω του και σκοτώνουν τὰ πουλιά, βοηθώντας ἔτσι τὸν Ὑπεράνθρωπο στο ἔργο τῆς ἐξοντώσεώς τους!

Τὴν ἴδια στιγμή, δυὸ παραθυράκια ἀνοίγουν στὴ μεγάλη ἀτσάλινη αὐλόπορτα τοῦ ἐργοστασίου και δυὸ πολυθόλα ἀρχίζουν νὰ τερετίζουν

σκορπίζοντας τὸ θάνατο ἀνάμεσα στοὺς κακοῦργους!

Εἶναι οἱ φρουροί, πού συνήλθαν ἀπὸ τὴν πρώτη τους ἐκπληξί, καὶ παίρνουν κι' αὐτοὶ μέρος στὴ μάχη.

Συγχρόνως, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἔχοντας πιά ξεκάνει ὅλους τοὺς Πτεροδάκτυλους, προσγειώνεται μὲ μιὰ θεαματικὴ βουτιά ἀνάμεσα στοὺς κακοποιούς καὶ κάνει θραύσι μὲ τίς γροθιές του.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιδρομεῖς δοκιμάζει νὰ πετάξῃ μιὰ χειροβομβίδα ἐναντίον τοῦ ἐργοστάσιου. Ὁ Ὑπεράνθρωπος ὁμῶς τὴν ἀρπάζει στὸν ἄερα, πρὶν πέσῃ, καὶ τὴν ἐκσφενδονίζει ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων μὲ τὰ πουλιά τοῦ θανάτου.

Μιὰ ἐκκωφαντικὴ ἔκρηξι ἐπακολουθεῖ καὶ ἓνα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητα γίνεται χίλια κομμάτια!

Καταλαβαίνοντας ὅτι δὲν μποροῦν νὰ τὰ θγάλουν πέρα μὲ τὸν ἀλλόκοτο, ἱπτάμενο ἀντίπαλό τους οἱ γκάγκστερς τρέχουν στ' αὐτοκίνητά τους γιὰ νὰ φύγουν.

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν ἔχει καθόλου σκοπὸ νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ φύγουν ἔτσι. Ὁρμά σὸ πιὸ κοντινὸ αὐτοκίνητο, τὸ ἀρπάζει ἀπὸ κάτω καί, μ' ἓνα ἀπότομο τράβηγμα τῶν χειρῶν του, τὸ ἀναποδογυρίζει μαζί μὲ τοὺς ἐπιβάτες του!

Οἱ γκάγκστερς, πανικόβλητοι τώρα, σκορπίζονται πρὸς κάθε κατεύθυνσι, μέσα στὸ δάσος. Ὁ Ὑπεράνθρωπος τοὺς ἀκολουθεῖ πετώντας.

Ἔχει τὸ σχέδιό του. Ψάχνει νὰ θρῇ ἀνάμεσά τους ἐκείνον πού ἔπαιζε ρόλο ἀρχηγοῦ.

Τὸν θρῖσκει νὰ τρέχῃ μέσα στὰ δέντρα, πρὶν γρηγόρα ἀπὸ κάθε ἄλλο, μὲ τὸ πρόσωπο χλωμὸ ἀπὸ τὸ φόβο του.

Τὸν ἀρπάζει καὶ πετάει ψηλά!

Ὁ κακοῦργος κυττάζει κάτω καὶ ζαλίζεται ἀπὸ τὸ πολὺ ὕψος. Ἡ ἀνάσα του πιάνεται.

— Μὴ... μὴ... μ' ἀφήσης!, ἱκετεύει. Μὴ μ' ἀφήσης νὰ πέσω!

— Θὰ σὲ ἀφήσω νὰ πέσης, ἀπαντᾷ ἄγρια ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἂν δὲν μοῦ πῆς ποιὸς ἔχει ὀργανώσει τίς ἐγκληματικές αὐτὲς ἐπιθέσεις καὶ ποῦ θρῖσκεται!

— Δέ... δὲν ξέρω! τραυλίζει ὁ ἀρχηγὸς τῶν γκάγκστερς.

— Τότε θὰ σὲ παρατήσω καὶ θὰ γίνῃς κομμάτια!

— Μὴ! ξεφωνίζει ὁ κακοῦργος ὕστερικά. Δὲν ξέρω ποιὸς εἶναι ὁ ἀρχηγός. Μπορῶ ὁμῶς νὰ σοῦ πῶ ἀπὸ ποῦ πήρα τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὰ πουλιά καὶ ποῦ θὰ παρέδιδα τὰ ἔγγραφα πού θὰ ἔκλεβα!

Στὴν ἡλεκτρικὴ παγίδα

ΑΜΗΛΩΝΟΝ-ΤΑΣ μέσα στὸ δάσος ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀκουμπάει χάμω τὸν αἰχμάλωτό του.

— Ποῦ εἶναι τὸ μέρος αὐτό; ρωτᾷ.

— Εἶναι ἓνα μεγάλο ἀγρό-

κτημα, πού βρίσκεται στο προάστειο Θόρν! Στο αγρόκτημα αυτό τρέφουν πουλερικά και γουρούνια, μά έχουν και κάτι μεγάλα υπόστεγα, γεμάτα από Πτεροδάκτυλους! "Όσοι μπαίνουν εκεί μέσα είναι ντυμένοι με άτσάλινες στολές για να μην τους σκοτώσουν τὰ πουλιά!

— Πώς μπορεί κανείς να θρῆ τὸ αγρόκτημα αυτό;

— "Από κάτι μεγάλους εὐκαλύπτους, πού φυτρώνουν στην πόρτα του. Είναι οἱ μόνοι εὐκαλύπτοι σ' ὁλόκληρη τὴν περιοχή.

— Καί ἰσχυρίζεσαι ὅτι δὲν ξέρεις ποῖς εἶναι ὁ ἀρχηγός σας; · ρωτάει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Δὲν τὸν ξέρω!, λέει ὁ κακοῦργος. Χτὲς ἦρθε καὶ με θρῆκε ἕνας γνωστός μου καὶ μοῦ εἶπε ὅτι, ἂν ἤθελα νὰ κερδίσω μερικές χιλιάδες δολάρια, ἔπρεπε νὰ πάω στὸ αγρόκτημα αὐτό. Πῆγα κι' ἕνας ψηλός, μελαχρινός ἀντρας μοῦ εἶπε νὰ μαζέψω καὶ μιά πενηνταριά ἀνθρώπους τοῦ σκοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ καὶ νὰ ἐπιτεθῶ ἐναντίον ἑνὸς ἐργοστασίου. "Όταν μάζεψα τοὺς ἀνθρώπους πού ἤθελε, ὁ μελαχρινός ἀντρας μοῦ ἔδωσε ἕξη αὐτοκίνητα κι' ἕνα αὐτοκίνητο — κλουβί, γεμάτο ἀπὸ κάτι παράξενα πουλιά, πού τᾶλεγε Πτεροδάκτυλους! "Όταν τοὺς λὲς «"Οκ! "Οκ! "Οκ!», θγαίνουν ἀπὸ τὸ κλουβί. "Όταν τοὺς λὲς «"Αρ! "Αρ! "Αρ!», καὶ τοὺς δείχνεις κάτι, ὀρμοῦν ἐναντί-

ον του. "Όταν σφυρίζεις μ' αὐτὴ τὴ σφυρίχτρα, ξαναγυρίζουν στὸ κλουβί τοὺς!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος παίρνει τὴ σφυρίχτρα, πού τοῦ δείχνει ὁ γκάγκοτερ, καὶ τὴ θάζει σὲ μιά τσέπη. Μπορεῖ νὰ τοῦ χρειαστῇ.

— Μοῦ εἶπες ὅτι ἤθελα νὰ μάθω, λέει στὸν αἰχμάλωτό του, γι' αὐτὸ δὲ θὰ σέ σκοτώσω! Θὰ σὲ ἀχρηστεύσω ὅμως γιὰ λίγες ὥρες γιὰ νὰ μὴν μπορέσης νὰ πᾶς νὰ εἰδοποιήσης τὸν ἀνθρωπο πού σοῦ ἀνέθεσε τὴν ἐγκληματικὴ αὐτὴ ἀποστολή!

Καὶ τοῦ δίνει μιά γραθιά στὸ σαγόνι. "Οχι μὲ ὅλη του τὴ δύναμι, ἀλλὰ ὅπως ἐμεῖς θὰ χτυπούσαμε ἕνα φίλο μας γιὰ νὰ ἀστείευτοῦμε! Ὁ ἀνθρωπος πέφτει ἀναίσθητος, σάν νὰ τὸν εἶχαν χτυπήσει μὲ σφυρί!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπλώνει τὰ μπράτσα του, λυγίζει καὶ τεντώνει τὰ γόνατά του καὶ σηκώνεται στὸν ἀέρα. Πετᾷ γραμμὴ γιὰ τὸ προάστειο Θόρν, γιὰ τὸ αγρόκτημα μὲ τοὺς Πτεροδάκτυλους.

Ὁ ἥλιος δὲν ἔχει ἀκόμα χάθῃ στὸν ὀρίζοντα, ὅταν ὁ μεγαλύτερος ἥρωας ὅλων τῶν ἐποχῶν βλέπει ἀπὸ μακριὰ τοὺς εὐκαλύπτους, πού τοῦ εἶχε περιγράψει ὁ γκάγκοτερ.

Προσγειώνεται ἀπαλὰ ἀνάμεσα σὲ μερικοὺς θάμνους κοντὰ στὸ αγρόκτημα, πλησιάζει στὸν ὑψηλὸ τοῖχο του καὶ μ' ἕνα καταπληκτικὸ πῆδημα περνάει πάνω ἀπὸ τὸν

τοίχο και βρίσκεται μέσα στο άγρόκτημα.

Βλέπει μακριά τα κτίρια του κτήματος: "Ένα μεγάλο σπίτι, μακρόστενους όρνιθώνες, ένα στάβλο, ένα τεράστιο υπόστεγο.

Γύρω από τα κτίρια ύψωνονται όπωροφόρα δέντρα.

Ο Υπεράνθρωπος έτοιμάζεται να προχωρήσει προς τα εκεί, όταν βλέπει τέσσερα μεγάλα μαντρόσκυλα να ξεπροβάλλουν μέσα από κάτι θάμνους και να τρέχουν προς το μέρος του αφήνοντας σιγανά, υπόκωφα γρυλλίσματα.

Ο Υπεράνθρωπος έτοιμάζεται να αντιμετωπίσει την απροσδόκητη αυτή επίθεση. Λυπάται που είναι αναγκασμένος να σκοτώσει τα σκυλιά αυτά, που το μόνο έγκλημά τους είναι ότι θέλουν να προστατεύσουν το κτήμα του αφεντικού τους.

Μά δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά. Η Αμερική κινδυνεύει και οι ζωές χιλιάδων ανθρώπων θα χαθούν αν η απροστολή του δεν πετύχει!

Αφήνει τα μεγάλα σκυλιά να πλησιάσουν και να όρμησουν επάνω του.

Με κινήσεις, που έχουν τη γρηγοράδα του κεραυνού, ο Υπεράνθρωπος αρπάζει με τα δυο χέρια του τα δυο πρώτα σκυλιά από το λαιμό. "Ένα έλαφρό σφίξιμο και τα σκυλιά πέφτουν νεκρά με το σβέρκο σπασμένο!

Τα δυο άλλα. Βλέποντας τα αδέρφια τους να εξοντώνονται, διστάζουν για μιὰ στιγμή.

μή. "Επειτα, ρίχνονται πάνω στον άνθρωπο με τα τρομερά σαγόνια τους όρθωνοίχτα. Τά δόντια τους, που άστράφτουν άπείσια στο φώς του ήλιου που δίνει, ζητούν να σπαράξουν το λαιμό του.

Μά ο Υπεράνθρωπος αρπάζει τα μαντρόσκυλα από την κοιλιά, τα σηκώνει ψηλά και τα πετάει μακριά του. Τά ζωάδια διασχίζουν γοργά τόν άέρα, χτυπούν πάνω στον τοίχο και σωριάζονται χάμω νεκρά!

Ο Υπεράνθρωπος κουνάει το κεφάλι του με λύπη και γυρίζει πάλι προς τα κτίρια. Ο ήλιος χάνεται τώρα πίσω από τα μακρινά βουνά και το θράδυ πέφτει γοργά.

Ο ήρωας μας προχωρεί άνάμεσα στα δέντρα. Θέλει να φτάσει στα κτίρια, χωρίς να γίνη άντιληπτός, για να αϊφνιδιάσει τόν άρχηγό ή τούς άρχηγούς τής έγκληματικής συμμορίας.

Ξαφνικά, ένας διαπεραστικός πόνος τόν διαπερνά σαν ξίφος και το κορμί του όλόκληρο κλονίζεται και τρέμει!

Το πρόσωπό του χλωμιάζει. "Έχει πατήσει πάνω σε ηλεκτροφόρα σύρματα, που είναι έπιτηδες άπλωμένα εκεί για να παγιδεύουν όσους δοκιμάζουν να πουλν στο άγρόκτημα κρυφά!

Το ηλεκτρικό ρεύμα, που περνά από τα σύρματα, είναι τόσο δυνατό, ώστε ο Υπεράνθρωπος δεν μπορεί να άποσπάσει τά πόδια του από αυτά!

Ὁ πόνος ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν βασανίζῃ καὶ κάθε λεπτό πού περνᾷ γίνεται πιὸ δύνατός!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος φοβᾶται νὰ σκύψῃ καὶ νὰ δοκιμάσῃ νὰ σπᾶσῃ τὰ σύρματα, πιάνοντάς τα μὲ τὰ χέρια του. Τί θὰ γίνονταν ἂν καὶ τὰ χέρια του κολλοῦσαν πάνω στὰ σύρματα κι' ἔμενε παγιδευμένος;

Τί νὰ κἀνῃ ὁμῶς; Πῶς νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴ σατανικὴ αὐτὴ παγίδα;

Στὴν ἀπελπισία του, κυττάζει γύρω καὶ τοῦ ἔρχεται μιὰ σωτήρια ἔμπνευσι.

Σηκώνει τὸ χέρι του, πιάνει ἕνα χοντρὸ κλαδί ἐνὸς δέντρου καὶ τὸ σπάζει τραβώντας το μὲ δύναμι.

Νοιώθοντας τὸν πόνο ἀπὸ τὸ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα νὰ γίνεται ἀνυπόφορος, ὁ Ὑπεράνθρωπος καθαρίζει τὸ χοντρὸ κλαδί ἀπὸ τὰ φύλλα καὶ τὰ παρακλάδια του. Ἐχει στὴ διάθεσί του τώρα ἕνα μεγάλο, γερό ρόπαλο.

Τὸ σηκώνει ψηλὰ καὶ τὸ κατεβάζει ὀρμητικά. Τὰ σύρματα, χτυπημένα ἀπὸ τὸ σκληρὸ ξύλο, σπάζουν.

Τὸ ρεῦμα παύει νὰ τὰ διαπερνᾷ. Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐλευθερώνεται. Ἀναστενάζει μὲ ἀνακούφισι. Στὸ μέτωπό του ἔχουν φανῇ χοντρές σταγόνες ἰδρώτα...

Ὁ Κοντεστούπης κινδυνεύει

ΠΟΧΩΡΕΙ πάλι πρὸς τὰ κτίρια, πιὸ ἀποφα-

σιστικὰ τώρα. Εἶναι γεμάτος θυμὸ ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων, πού εἶχαν στήσει τὴν ἀτιμὴ καὶ ὑπουλὴ παγίδα.

Μέσα στοὺς ἱσκιους τοῦ βραδυοῦ, φτάνει κοντὰ στὰ κτίρια. Εἶναι δλα σκοτεινά, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα κεντρικὸ μεγάλο κτίριο, ὅπου ἕνα-δυὸ παράθυρα εἶναι φωτισμένα.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος πετάει ψηλὰ καὶ κυττάζει μέσα ἀπὸ τὰ φωτισμένα παράθυρα.

Τὰ μάτια του ἀνοίγουν διὰ πλατὰ ἀπὸ τὴν ἔκπληξι. Μέσα σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο εἶναι συγκεντρωμένοι καμμιὰ δεκαριά ἄντρες μὲ πρόσωπα, πού φανερώνουν ὅτι προέρχονται ὅλοι τοὺς ἀπὸ τὸν ἐγκληματικὸ ὑπόκοσμο τῆς Ἀμερικής.

Στέκονται ὀρθοὶ μπροστὰ σ' ἕνα μεγαλόσωμο μελαχροινὸ ἄντρα, καθισμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Σὲ μιὰ καρέκλα, κοντὰ του, εἶναι καθισμένος ὁ... Κοντοστούπης!

Ὁ μικρόσωμος δημοσιογράφος εἶναι ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὸ φόβο του. Τὸ κωμικὸ πρόσωπό του μορφάζει ἀστεία καὶ ἡ ἔκφρασί του εἶναι ἕνα κρᾶμα τρόμου, ἐκπλήξεως καὶ ἀπελπισίας!

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀρθοὺς ἄντρες λέει στὸν καθιστό:

— Τοὺς πιάσαμε, αὐτὸ τὸ νάνο κι' ἕνα ὁμορφὸ κορίτσι, μπροστὰ στὸ ἐργοστάσιο ἀτομικῶν ἐρευνῶν τοῦ Κράουστον! Εἶχαν τὸ θράσος νὰ σταθοῦν ἐκεῖ μὲ κρᾶνήν στὸ κεφάλι καὶ νὰ φωτογραφί-

σουν τὰ αὐτοκίνητά μας καὶ τὰ πουλιά, τὴν ὥρα ποὺ ἐμεῖς ἐτοιμαζόμαστε νὰ μπούμε στὸ ἐργοστάσιο! Δὲν τοὺς σκοτώσαμε, γιατί σκεφτήκαμε πὼς θὰ ἤθελες νὰ τοὺς ἀνακρίνης πρῶτα, ἀρχηγέ! Τὸ κορίτσι ὅμως ἦταν διαβολεμένο! καὶ μᾶς ξέφυγε στὸ δρόμο, χωρὶς νὰ τὴν πάρουμε χαμπάρι! "Εἶται φέραμε μόνο αὐτὸ τό... μπασμένο! Λέει πὼς εἶναι δημοσιογράφος...

— Εἰ... εἶμαι δημοσιογράφος!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Μή... μὲ σκοτώσετε! Δὲν φταίω ἐγώ! Φταίει τὸ κορίτσι!

Ὁ ἀρχηγὸς τὸν κυττάζει περιφρονητικά.

— Εἶσαι δειλός!, τοῦ λέει. Γιατὶ φταίει τὸ κορίτσι;

— Εἰ... εἶμαι δειλός!, ἀπαντᾷ ὁ Κοντοστούπης. Τὸ παραδέχομαι! Εἶμαι φοβιτάρης καὶ ἡ καρδιά μου πᾶει νὰ σπάσῃ αὐτὴ τὴ στιγμή ἀπὸ τὸ φόβο! Ἐγὼ ἤθελα νὰ μείνω κλεισμένος στὸ σπίτι καὶ νὰ καθίσω ἡσυχος... Τὸ κορίτσι ὅμως ἤθελε νὰ θγοῦμε ἔξω καὶ νὰ πᾶμε νὰ στησουμε καρτέρι κάπου, γιὰ νὰ φωτογραφίσουμε τὰ πουλιά ὅν γινόνταν καμμιὰ ἐπίθεσι! Εἶναι κι' αὐτὴ δημοσιογράφος καὶ θὰ ἦταν μεγάλη ἐπιτυχία γιὰ τὴν ἐφημερίδα μιὰ τέτοια φωτογραφία. «Βρὲ καλὴ μου!, τῆς λέω. Βρέ, χρυσή μου! Κάτσε στ' αὐγά σου! Τί θέλεις νὰ μπλέξης μὲ ἱστορίες;» Μὰ δὲ μ' ἄκουσε καὶ νὰ τὸ ἀποτέλεσμά! Τὸ κεφάλι μου κινδυνεύει τώρα νὰ πάρη...

διαζύγιο ἀπὸ τὸ σῶμα μου! "Ὡχ, ἡ καρδούλα μου!

Ὁ ἀρχηγὸς μορφάζει πάλι περιφρονητικά.

— Τί μοῦ τὸν φέρατε; λέει στοὺς ἀνθρώπους του. Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο! Μπορούσατε νὰ τὸν ἀφήσετε ἐλεύθερο. Εἶναι ἐντελῶς ἀκίνδυνος. Τώρα ὅμως ποῦ ἔμαθε ποῦ θρίσκεται τὸ ἀγρόκτημά μου πρέπει νὰ πεθάνη! Πάρτε τὸν ἀπὸ δῶ καὶ πετάξτε τὸν στὸ Χοντρό!

Ὁ τρόμος τοῦ Κοντοστούπης ἀποκορυφώνεται.

— Στό... Χοντρό; φωνάζει. Ποιὸ Χοντρό; Παναγίτσα μου! Θεούλη μου! Μὴ μοῦ κάνετε κακό, ἀδερφάκια μου! Ἀφήστε με νὰ φύγω καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ μὴν πῶ τίποτα σὲ κανένα! Οὐτε... μὴνυσι στὴν ἀστυνομία δὲ θὰ σᾶς κάνω! "Ὡχ, ἡ καρδούλα μου! Συγκοπή θὰ πάθω!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπὸ τὸ παράθυρο παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὴ σκηνὴ αὐτή. Δὲν μπορεῖ κι' αὐτὸς νὰ καταλάβῃ ποιὸς εἶναι ὁ «Χοντρός». Εἶναι ὅμως ὀλοφάνερο πὼς οἱ κακοῦργοι ἐτοιμάζονται νὰ σκοτώσουν τὸν Κοντοστούπη!

Πρέπει νὰ τὸν σώσῃ! Ὁ Κοντοστούπης, ὁ καλύτερος φίλος του, δὲν πρέπει νὰ πεθάνη!

Ἀναγκάζεται, λοιπόν, νὰ ἀλλάξῃ τὸ σχέδιό του. Πρέπει νὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα, πρὶν οἱ κακοῦργοι προλάβουν νὰ πυροβολήσουν!

Μπαίνει ὀρμητικὰ ἀπὸ τὸ

παράθυρο και ρίχνεται ανάμεσα στους γκάγκστερς, ανατρέποντας τους δυο πρώτους που βρίσκει μπροστά του!

Τρέχει κοντά στον Κοντοστούπη σκοπεύοντας να τον αρπάξει και να πετάξει έξω μαζί του. Ο μικρόσωμος δημοσιογράφος όμως, καθώς πάει να σηκωθεί γεμάτος χαρά και ανακούφισι, παραπατάει, χάνει την ισορροπία του και πέφτει χάρω, στα πόδια του Υπεράνθρωπου.

Την ίδια στιγμή, οι κακοῦργοι τραβούν τα πιστόλια τους και ὁρμούν πάνω στον πιο δυνατό ἥρωα όλων τῶν ἐποχῶν!

**Πετάει, πετάει...
ὁ Κοντοστούπης**

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩ-ΠΟΣ

ΠΟΣ ἀρχίζει νὰ μοιράζει γύρω χτυπήματα, ἐνῶ τὰ πιστόλια τῶν γκάγκστερς ἐκपुरοστροτοῦν. Οἱ σφαῖρες τους δὲν μποροῦν νὰ τρυπήσουν τὸ σκληρὸ καὶ συγχρόνως ἐλαστικὸ κορμὶ του. Ἀποστρακίζονται πρὸς κάθε κατεύθυνσι, σὰν νὰ χτυποῦν πάνω σὲ ἀτσάλινο χοντρὸ θώρακα!

Υπάρχει ὅμως ὁ κίνδυνος καμμιά ἀπὸ τὶς σφαῖρες αὐτὲς νὰ χτυπήσει καὶ νὰ σκοτώσει τὸν Κοντοστούπη!

Παλεύοντας πάντα μὲ τοὺς ἀντιπάλους του, ὁ Υπεράνθρωπος φωνάζει:

— Γρήγορα, Κοντοστούπη! Πιάσε με ἀπὸ τὰ πόδια! Σφίξε τα γερά καὶ μὴν τὰ παρατήσης ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ!

Κλαψουρίζοντας ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ ζαλισμένος ἀπὸ τὶς πιστολιές, ὁ Κοντοστούπης πιάνει σφιχτὰ τὰ πόδια τοῦ Υπεράνθρωπου ἀπὸ τοὺς ἀστράγαλους.

Ὁ Υπεράνθρωπος ἀρπάζει ἓνα τραπέζι, τὸ σπρώχνει πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀντιπάλων του καὶ πετάει πρὸς τὸ παράθυρο.

Βγαίνει ἔξω καὶ ἀνεβαίνει ψηλὰ σέρνοντας πίσω του τὸν Κοντοστούπη, ποὺ τὸν κρατᾷ ἀπὸ τὰ πόδια. Οἱ γκάγκστερς πυροβολοῦν ἀπὸ κάτω θλαστικῶντας ἀπαίσια.

Ὁ Κοντοστούπης ζαλίζεται ἀπὸ τὸ πολὺ ὕψος καὶ κλείνει τὰ μάτια του.

— Χριστοῦλη μου!, μουρμουρίζει. Χάθηκε! Μανούλα μου, κλάψε με! Χάνεις τὸ μοναχογιὺ σου, τό... καμάρι σου! Τὰ χέρια μου δὲν ἀντέχουν ἄλλο! Θὰ παρατήσω τὰ πόδια τοῦ Υπεράνθρωπου καὶ θὰ γίνω κομμάτια κάτω στὴ γῆ! Παναγίτσα μου!

— Κράτα με καλά, Κοντοστούπη!, λέει ὁ Υπεράνθρωπος. «Ὅταν ξεμακρύνουμε ἀπὸ τὸ καταραμένο αὐτὸ ἀγρόκτημα, θὰ προσγειωθοῦμε καὶ θὰ σὲ στείλω πίσω στὸ σπίτι μ' ἓνα αὐτοκίνητο!

— Υπεράνθρωπε!, λέει ὁ Κοντοστούπης. «Ἐχει μέλισσες ἐδῶ πάνω;

— «Ὁχι!, ἀπαντᾷ ὁ Υπεράνθρωπος. Δὲ βλέπω καμμιά μέλισσα...

— Τί εἶναι τότε αὐτὰ ποὺ κάνουν «βζίτ-βζίτ» στ' αὐτιά μου;

— Εἶναι οἱ σφαῖρες τῶν

γκάγκστερς, πού μᾶς πυροβολοῦν ἀπὸ κάτω!

— Θεοῦλη μου! Σφαῖρες; Χάθηκα! Μὲ σκοτώνουν! Μὲ δολοφονοῦν! Μοῦ κομματιάζουν τὸ κορμάκι μου! Παναγίτσα μου, μιὰ παράκλησι ξχω νὰ σοῦ κάνω: κάνε με νὰ πατήσω πάλι τὸ χῶμα γερός καὶ θὰ ἀφοσιωθῶ στὴ θρησκεία! Θὰ γίνω... καλογεράκι! Κρατῆστε, χεράκια μου!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος γελάει μὲ τὸν τρόπο τοῦ κωμικοῦ φίλου του.

Ἔχει τώρα ἀπομακρυνθῆ ἄρκετὰ ἀπὸ τὸ ἀγρόκτημα. Χαμηλώνει σὲ μιὰ πλατεῖα τοῦ προαστείου καὶ ἀκουμπᾷ τὸν Κοντοστούπη σ' ἓνα πεζοδρόμιο.

— Πάρε ἓνα αὐτοκίνητο, τοῦ λέει, καὶ γύρισε κοντὰ στὴν Ἑλσα! Ἐγὼ πάω πίσω νά.. εὐχαριστήσω τοὺς φίλους μας γιὰ τὶς περποιήσεις πού σοῦ ἔκαναν!

Ἀπλώνει τὰ μπράτσα του, λυγίζει τὰ γόνατά του καὶ τὰ τεντώνει πάλι. Μπροστὰ στοὺς κατάπληκτους διαβάτες, πετάει ψηλὰ σὰν χελιδόνι καὶ χάνεται πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ ἀγροκλήματος.

Ἐκεῖ, χαμηλώνει πάλι πρὸς τὸ κεντρικὸ κτίριο. Εἶναι ἀποφασισμένος νὰ συλλάβῃ ἢ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀρχηγὸ τῶν κακούργων καὶ νὰ βάλῃ ἓνα τέρμα στὴν τρομακτικὴ καὶ δολοφονικὴ ἐπιθεσί τους ἐναντίον τῆς Ἀμερικῆς. Προσγειώνεται κοντὰ στὴν πίσω πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, πού εἶναι ἀνοιχτή.

Μπαίνει μέσα. Βρίσκεται σ' ἓνα μακρὺ σκοτεινὸ διάδρομο. Στὸ θάθος του, μιὰ πόρτα εἶναι φωτισμένη καὶ ἀνοιχτή.

Κάποιος μιλάει ἐκεῖ μέσα:

— Δυστυχῶς, λέει, τὰ σχέδιά μας πρέπει ν' ἀλλάξουν ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη ἐπέμβασι τοῦ παράξενου ἐκείνου ἱπτάμενου ἀνθρώπου! Σίγουρα, εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ξέρεи τώρα πού θὰ μᾶς βρῇ! Πρέπει, λοιπόν, νὰ φύγουμε ἀμέσως!

— Καὶ τὰ πουλιά; ρωτᾷ μιὰ ἄλλη φωνή.

— Θὰ τ' ἀφήσουμε ἐδῶ!, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος πού εἶχε μιλήσει στὴν ἀρχή. Τί σημασία ἔχει ἂν χάσουμε μερικὲς ἑκατοντάδες πουλιά, ἀφοῦ ἔχουμε χιλιάδες ἄλλα σὲ διάφορα σημεία τῆς Ἀμερικῆς; Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν ξέρεи πού βρίσκονται! Ἐτσι ἡ ὀργάνωσί μας θὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργο της, ὥσπου ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς ἀτομικῆς βόμβας νὰ πέσουν στὰ χέρια μας κι' ὅλα τὰ ἀμερικανικὰ ἐργοστάσια, πού ἔχουν κάποια σχέσι μὲ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια, νὰ καταστραφούν! Τὰ κέρδη μας ἀπὸ τὴν ἐπιχείρησι αὐτὴ θὰ εἶναι τόσο μεγάλα, ὥστε ἡ ζήμια, πού παθαίνουμε ἐγκαταλείποντας τὸ ἀγρόκτημα μαζί μὲ τὰ πουλιά, νὰ εἶναι ἀσήμαντη! Τὸ μόνο πού μὲ στενοχωρεῖ εἶναι ὅτι εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ ἀφήσουμε ἐδῶ τὸ Χ ο ν τ ρ ό !

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀναρωτιέται πάλι ποιὸς ἦταν αὐτὸς

Οι κακούργοι ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν ἐναντίον τῶν δύο ἱπταμένων ἀνθρώπων.

ὁ «Χοντρός». Μὰ δέν εἶναι ὦ-
ρα γιὰ ἀπορίες καὶ ἐρωτημα-
τικά, ἀλλὰ γιὰ δράσι.

Προχωρεῖ μέσα στοῦ διάδρο-
μο, φτάνει στὴ φωτισμένη
πόρτα καὶ στέκεται στοῦ ἀνοι-
γμά της μὲ τὰ χέρια σταυρω-
μένα στοῦ στήθους του, κυττά-
ζοντας τοὺς κακούργους ποὺ
εἶναι συγκεντρωμένοι μέσα
στοῦ δωμάτιο.

— Καλησπέρα σας, κύριοι!,
λέει μὲ ἥσυχη φωνή. Θὰ ἀνα-
βάλετε τὴν ἀναχώρησί σας!
Σᾶς χρειάζομαι πολὺ. Ποέπει
νὰ σᾶς παραδώσω στὴ δικαι-
οσύνη γιὰ νὰ πληρωθῇτε ὅ-
πως πρέπει γιὰ τίς... καλές
πράξεις σας!

Μιά φωνὴ βγαίνει ἀπὸ τὰ
στομάτα τῶν κακούργων:

—Ὁ... Ὑπεράνθρωπος!

Γιὰ μερικές στιγμές, μένουν
ὅλοι ἀκίνητοι, μαρμαρωμένοι
ἀπὸ τὴν ἔκπληξι καὶ τὸν τρό-
μο, ποὺ νοιώθουν.

Ἔπειτα, μὲ μιὰ γοργὴ κί-
νησι, ὁ ἀρχηγὸς τοὺς πιέζει
ἐνα κουμπὶ στὸν τοῖχο, δίπλα
του.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος νοιώθει
τὸ πάτωμα νὰ ὑποχωρῇ ξα-
φνικά κάτω ἀπὸ τὰ πόδια
του!

Πέφτει στοῦ κενὸ καὶ συναν-
τᾷ κάτι μαλακὸ καὶ ψυχρὸ,
ποὺ κουλουριάζεται ἀμέσως
γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα του καὶ

ἀρχίζει νὰ τὸ σφίγγῃ μὲ ἀπίστευτὴ δύναμι!

Ἄπο πᾶνω κάποιος λέει:

—Μπράβο, ἀρχηγέ! Τὸν ἔρριξες στὸ Χ ο ν τ ρ ό ! Ὁ Χ ο ν τ ρ ό ς θὰ τὸν κανονίσῃ καὶ θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ αὐτόν!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμα συνέλθει ἀπὸ τὴν ἔκπληξί του κυττάζει γύρω του.

Ὁ «Χοντρός» εἶναι ἕνας τεράστιος συσφιγκτήρας θόας, τὸ μεγαλύτερο ἔρπετό καὶ τὸ πιὸ δυνατό ζῶο τοῦ κόσμου!

Στὸ στομάχι τοῦ ἔρπετοῦ!

ΧΕΙ κουλουριαστὴ γύρω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τὸν σφίγγει τρομακτικά, καρφώνοντας τὰ μπράτσα του πᾶνω στὰ πλευρά του καὶ ἀκινητώντας τὰ πόδια του.

Ἡ ἀνάσα τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἔχει πιαστῇ καὶ τὰ μέλη του πονοῦν. Εἶχε πέσει μέσα στὸ ὑπόγειο τοῦ «Χοντροῦ» τόσο ξαφνικά, ὥστε δὲν εἶχε προλάβει νὰ ἀμυνθῇ!

Εἶναι τώρα στὴ διάθεσι τοῦ πιὸ ἰσχυροῦ ζώου τοῦ κόσμου, ποὺ μπορεῖ καὶ ἐλέφαντα ἀκόμα νὰ πνίξῃ ἂν καταφέρει νὰ κουλουριαστῇ γύρω ἀπὸ τὸν τράχηλό του!

Μὰ σύντομα ὁ Ὑπεράνθρωπος συνέρχεται καὶ ξαναθρίσκει τὸν ἑαυτό του.

Καταβάλλοντας τρομακτικὲς προσπάθειες, φουσκώνει

τοὺς μυῶνες τῶν μπράτσων του καὶ τῆς ράχης του. Τὸ πιὸ δυνατό ζῶο κι' ὁ πιὸ δυνατός ἄνθρωπος τοῦ κόσμου παλεύουν γιὰ λίγα λεπτά. σιωπηλά καὶ ἀδυσώπητα.

Ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ Ὑπεράνθρωπου κυλοῦν χοντρές σταγόνες ἰδρώτα καὶ μουςκεύουν τὸ κατακόκκινο ἀπὸ τὴν προσπάθεια πρόσωπό του. Στὸ λαιμό του, οἱ φλέβες ἐξογκώνονται.

—Κουράγιο, Χοντρέ!, φωνάζουν οἱ κακοῦργοι ἀπὸ πᾶνω. Τσάκισέ τον! Λυῶσε τον! Κατάπιε τον, Χοντρέ!

Μά, ξαφνικά, ὁ θόας ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῇ. Τὸ σφίξιμό του χαλαρώνεται. Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀρχίζει σιγά - σιγά νὰ ἐλευθερώνῃ τὸ ἕνα του μπράτσο ἀπὸ τὶς τρομερὲς κλουῦρες τοῦ ἔρπετοῦ.

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι ποὺ κάνει δολοφόνους νὰ οὐρλιάξουν ἀπὸ χαρά.

Στὴν προσπάθειά του νὰ ἀντισταθῇ καὶ νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸν ἄνθρωπο νὰ τοῦ ξεφύγῃ, ὁ θόας σαλεύει ἄγρια καὶ μὲ δύναμι τὴν οὐρά του ζητώντας νὰ βρῇ γύρω κάποιο στήριγμα.

Ἡ οὐρά του χτυπάει τὸν Ὑπεράνθρωπο κάτω ἀπὸ τὴν ἀριστέρῃ του φτέρνα, τὸ μόνο τρωτὸ σημεῖο σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα τοῦ μεγαλύτερου, τοῦ πιὸ δυνατοῦ, τοῦ πιὸ ἀτρόμητου ἥρωος ὄλων τῶν ἐποχῶν!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος νοιώθει ἕνα δυνατό πόνο νὰ διαπερνᾷ τὸ κορμὶ του καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

‘Ο θόας ξεκουλουριάζεται άμέσως καί, χαρούμενος γιά τή νόστιμη λεία του, αρχίζει νά περιχύνη τό κορμί του ανθρώπου μέ ένα πηχτό, γλυστερό σάλιο, γιά νά μπορέση έτσι νά τόν καταπιή εύκολα.

Οι γκάγκστερς από πάνω ξεφωνίζουν ένθουσιασμένοι, καθώς βλέπουν τό τεράστιο έρπετό νά άνοίγη τό στόμα του καί ν’ αρχίζει νά καταπίνει τόν ‘Υπεράνθρωπο αρχίζοντας από τό κεφάλι!

Τό κορμί του ήρώος μας είναι χωμένο ως τή μέση μέσα στό λαρύγγι του θόα, όταν ό ‘Υπεράνθρωπος συνέρχεται.

‘Ανοίγει τά μάτια του. Σκοτάδι! ‘Απόλυτο, πηχτό, μαύρο σκόταδι!

Αυτό τόν παραξενεύει, γιατί τά μάτια του είναι υπερφυσικά προικισμένα καί μπορούν νά βλέπουν καθαρά στό σκοτάδι, όπως καί στό φώς τής ημέρας!

‘Ανοίγοκλείνει τό στόμα του, μά δέν μπορεί νά ανασάνη. ‘Η άτμόσφαιρα είναι θαρεια, υπέρβολικά ζεστή καί κάτι πολύ ζεστό καί γλυώδες άγγίζει τό πρόσωπό του.

Δέν μπορεί νά καταλάβη ποϋ βρίσκεται καί δέν είναι βέβαιος αν είναι ζύπνιος ή όνειρεύεται. Τά πνευμόνια του πονοϋν από τήν έλλειψη του όξυγόνου καί τό δέρμα του χύνει άφθονο ιδρώτα από τή ζέστη.

Τό κορμί του γλυστράει σιγά - σιγά πρós τά έμπρός καί στά ρουθούνια του φτάνει

μιά άπαίσια βρώμα, πού του φέρνει έμετό.

Καί τότε τά θυμάται όλα καί καταλαβαίνει.

Βρίσκεται μέσα στό θόα! Τό τερατώδες έρπετό τόν καταπίνει ολόκληρο μαζί μέ τά ρούχα του! ‘Η βρώμα προέρχεται από τό στομάχι του θόα καί ή ζέστη όφείλεται στό ότι είναι κλεισμένος μέσα στό λαρύγγι του ζώου!

Γιά πρώτη φορά στή ζωή του, πανικός κυριεύει τόν ‘Υπεράνθρωπο. Δέ φοβάται τό θάνατο. Δέ θέλει όμως νά πεθάνη μέσα στήν κοιλιά ενός θόα! Δέ θέλει νά μουσκέψη ζωντανός μέσα στά ύγρα του στομαχιού του έρπετού καί νά νοιώθη τόν έαυτό του νά... χωνεύεται εκεί μέσα, όπως χωνεύει κανείς ένα μήλο!

Προσπαθεί νά άνοίξη τά μπράτσα του, μά δέν μπορεί. Είναι κολλημένα στό κορμί του.

Δοκιμάζει νά θρη ένα πάτημα γιά νά στηριχθή καί νά τραθηχτή έξω, μά τά πόδια του σαλεύουν στον άέρα, χωρίς νά συναντοϋν κανένα έμπόδιο!

‘Απόγνωσι τόν κυριεύει. Καί στήν άπόγνωσί του άνοίγει τό στομα του καί... δαγκώνει μέ δύναμι τό έσωτερικό τοίχωμα του λαρυγγιού του θόα!

Τό έρπετό, από τόν πόνο, κάνει μιά άπότομη σύσπασι καί... ξερνά τή λεία του!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος τινάζεται μακριά καί χτυπάει πάνω

στον τοίχο, ανασαίνοντας βαθειά με ανακούφισι.

Γιά μερικές στιγμές, ο άνθρωπος και το ζώο μένουν ασάλευτοι, ζαλισμένοι από την προσπάθεια που είχαν καταβάλει.

"Επειτα, ο 'Υπεράνθρωπος κάνει μια άστραπιαία βουτιά κι' άρπάζει το θόα από το λαιμό.

Τό μακρὺ καὶ χοντρὸ κορμὶ τοῦ έρπετοῦ κουλουριάζεται άμέσως γύρω του, μά εἶναι πιὰ άργά.

Η λαβή του 'Υπεράνθρωπου εἶναι συντριπτική. Σφίγγει τὰ μπράτσα του απότομα κι' ένα ξερό τρίξιμο άκούγεται.

Με τὸ λαιμὸ τσακισμένο, τὸ θηρίο ξεκουλουριάζεται, σωριάζεται χάμω καὶ σπαρταράει έτοιμοθάνατο!

Ο άνθρωπος νίκησε τὸ έρπετό, ο 'Υπεράνθρωπος τσάκισε τὸ «Χοντρὸ» τῶν δολοφόνων!

Ο 'Υπεράνθρωπος παίρνει μερικές βαθειές ανάσες καὶ νοιώθει τὶς δυνάμεις του νὰ ξεαναγουρίζουν.

Τό... καλογεράκι!

ΠΛΩ Ν Ε Ι τὰ μπράτσα του, χτυπάει τὰ πόδια του χάμω καὶ πηδάει έπάνω, μέσα στὸ δωμάτιο άπ' όπου εἶχε πέσει στὸ υπόγειο λίγη ώρα πρίν.

Τὸ δωμάτιο εἶναι άδειο!

Οὶ κακοῦργοι έχουν έξαφανιστή!

Τρέχει στὸ παράθυρο καὶ ρίχνεται έξω. Πετάει οἰασχίζοντας τὸν άέρα σάν γεράκι. κυττάζει κάτω καὶ γύρω.

Βλέπει μακρὰ, πρὸς τὸ νότο, τοὺς γκάγκστερς νὰ μπαίνουν μέσα σ' ένα αεριοπρωθούμενο αεροπλάνο, πὸ άπογειώνεται σχεδὸν άμέσως, σφυρίζοντας άλλυλοκατα.

Ο 'Υπεράνθρωπος λυγίζει τὸ κορμὶ του, κάνει στροφή καὶ ένα ξέφρενο κυνηγητό άρχίζει.

Ένα κυνηγητό πὸ δέν κρατάει πολὺ. Τὸ αεροπλάνο γρήγορο, πολὺ γρήγορο. Ο 'Υπεράνθρωπος όμως εἶναι πιὸ γρήγορος.

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, φτάνει τὸ αεροπλάνο, σπάει με μια γροθιά ένα τζάμι καὶ χώνεται μέσα. Έκεῖ, άρπάζει τὸν ψηλὸ, μελαχροινὸ άρχηγὸ τῶν δολοφόνων καὶ πησάει πάλι έξω κρατώντας τον άπό τὴ μέση.

Βγαίνοντας, δίνει μια τρομερὴ κλωτσιά στὴ μύτη τοῦ αεροπλάνου, πὸ χάνει τὴν ισορροπία του καὶ άρχίζει νὰ κάνει τοῦμπες στὸν άέρα. Στὸ τέλος, πέφτει στὸ έδαφος καὶ καίγεται μαζί με τοὺς έπιβάτες του!

Ο 'Υπεράνθρωπος, κρατώντας πάντα τὸν άρχικατάσκοπο καὶ άρχηγάγκστερ, γυρίζει πίσω καὶ προσγειώνεται μπροστὰ στὸ κεντρικὸ κτίριο τοῦ άγροκτήματος.

Σπρώχνει τὸν κακοῦργο μέσα στὸ σπίτι καὶ τὸν διατά-

ζει νά τόν οδηγήση στο τηλεφώνο.

Εκεῖ τοῦ λέει ἄγρια:

— "Αν θέλῃς νά μὴ σέ ξεκάνω αὐτὴ τῇ στιγμῇ, κόβοντάς σε κομματάκια, θά τηλεφωνήσῃς σ' ὅλα τὰ μέρη ὅπου ὑπάρχουν ἀνθρώποι σου μὲ πτεροδάκτυλους καὶ θά τοὺς διατάξῃς νά ἔρθουν ἐδῶ κουβάλῶντας καὶ τὰ πουλιά μαζί τους!

— Αὐτὸ δὲ θά τὸ κάνω ποτέ!, φωνάζει ὁ ἀρχιγκάγκστερ. Προτιμῶ νά πεθάνω! Δισεκατομμύρια δολάρια χάνω αὐτὴ τῇ στιγμῇ χάρις σὲν ἐπέμβασί σου, Ὑπεράνθρωπε! Καὶ ξέρω ὅτι, εἴτε ὑπακούσω εἴτε ὄχι, εἶμαι καταδικασμένος σὲ θάνατο! Γιατί, λοιπόν, νά διατάξω τοὺς ἀνθρώπους μου νάρθοῦν ἐδῶ καὶ νά πέσουν στὰ χέρια σου; Θά τοὺς ἀφήσω νά συνεχίσουν τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος σηκώνει τὸ χέρι του καὶ τὸ κατεβάζει στὸ πρόσωπο τοῦ κατασκόπου.

Αὐτὸς χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει χάμω οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο. Σηκώνεται ἀμέσως, θλαστικῶς ἄγρια καὶ τραβάει ἓνα πιστόλι.

Τὸ γυρίζει πρὸς τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ ἀδειάζει ὅλες τὶς σφαίρες στὸ στήθος του. Βλέποντας ὅτι οἱ σφαίρες του δὲ φέρνουν κανένα ἀποτέλεσμα, πετάει τὸ πιστόλι του χάμω καὶ, τρελλὸς ἀπὸ λύσσα, ρίχνεται πάνω στὸν Ὑπεράνθρωπο!

Αὐτὸς τὸν ἀφήνει νά πλησιάσῃ κι' ἔπειτα ἀρχίζει νά τοῦ δίνει χτυπήματα στὸ κεφάλι καὶ στὸ πρόσωπο, φροντίζοντας νά συγκρατῇ τὶς δυνάμεις του γιὰ νά μὴν τὸν σκοτώσῃ!

Ὁ ἀρχιγκάγκστερ οὐρλιάζει πάλι ἀπὸ τὸν πόνο καὶ προσπαθεῖ νά προφυλάξῃ τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ μπράτσα του. Μὰ δὲν μπορεῖ νά γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ποὺ γίνονται ὅλο καὶ πιὸ δυνατὰ καὶ πιὸ γοργά!

Στὸ τέλος δὲν ἀντέχει ἄλλο.

— "Αφσέ με, φωνάζει. "Αφσέ με καὶ θά κάνω ὅ,τι θέλεις! Δὲν μπορῶ πιά! Θά τηλεφωνήσω στοὺς ἀνθρώπους μου νάρθοῦν ἐδῶ! Μᾶς ἐνίκησες, Ὑπεράνθρωπε!

— Τώρα, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος, θέλω κάτι ἄλλο: νά μοῦ δώσῃς τὶς διευθύνσεις ὅλων τῶν ἀγροκτημάτων, ὅπου ἡ ὀργάνωσί σου ἔχει Πτεροδάκτυλους, γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τὶς τοπικὲς ἀστυνομίες νά τοὺς πιάσουν!

Ὁ ἀρχισυμμορίτης ὑπακούει. Εἶναι τώρα ἓνα ἀνθρώπινο κουρέλι, χωρὶς καμμιά θέλησι, πλημμυρισμένο ἀπὸ τρόμο καὶ πανικό!

Δίνει στὸν Ὑπεράνθρωπο ἓνα χαρτί μὲ δνόματα καὶ διευθύνσεις καὶ μουρμουρίζει:

— Τί θά μὲ κάνῃς τώρα ἔμένα, Ὑπεράνθρωπε;

— Θά σέ παραδώσω στὴ Δικαιοσύνη, ποὺ θά σέ κρίνῃ

σύμφωνα με τις πράξεις σου!

Την άλλη μέρα τὸ πρωί, στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τζιμ Μπάρτον, ὁ Κοντοστούπης διαβάζει μεγαλόφωνα τὴν ἐφημερίδα στοὺς φίλους του, τὴν "Ἑλσα καὶ τὸν Τζιμ:

«...Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ μεγαλύτερος ἥρωας ὅλων τῶν ἐποχῶν, προσέφερε πάλι μιὰ μεγάλη ὑπηρεσία στὴν ἀνθρώπινη ἀλήθεια: ἀπήλλαξε τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν νέα μάστιγα τῶν ἀνθρώπων μετὰ τοὺς Πτεροδάκτυλους! Κατάρθωσε νὰ συλλάβῃ τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἐγκληματικῆς αὐτῆς κατασκοπικῆς συμμορίας καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ μαρτυρήσῃ τὰ μέρη ὅπου ὑπάρχουν Πτεροδάκτυλοι. "Ἐτσι, μιὰ ὥρα ἀργότερα, οἱ τοπικὲς ἀστυνομίαι τῶν διαφόρων περιοχῶν, εἰδοποιημέναι τηλεφωνικῶς, ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν διαφόρων κέντρων τῶν κατασκοπῶν, ἐξοντώνοντας ἢ συλλαμβάνοντας τοὺς γκάγκστερ καὶ σκοτώνοντας τὰ πουλιά!

»Οἱ καταστροφὲς ποὺ προκάλεσαν οἱ κακοῦργοι εἶναι τεράστιες. Δεκάδες ἐργοστάσια ἔχουν ἀνατιναχθῇ καὶ σὲ μερικὲς πόλεις πολλοὶ οὐρανόβουστες κατέρρευσαν!

»Εὐτυχῶς ὅμως ὁ Ὑπεράνθρωπος κατάρθωσε νὰ βρῇ νὰ παραδώσῃ στὸ Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν ὅλα τὰ πολυτιμα χημικὰ καὶ ἄλλα ἐγγραφα, γιὰ τὴν ἀτομικὴ βόμβα, ποὺ εἶχαν κληατῇ ἀπὸ τὰ διάφορα ἐργοστάσια.... Ἡ Ἀμε-

ρικὴ εὐγνωμονεῖ τὸν Ὑπεράνθρωπο!»

Ὅταν τελείωσε, ὁ Τζιμ λέει:

— Λοιπόν, Κοντοστούπη, πότε θὰ πᾶς ν' ἀγοράσης.... ράσα;

Ὁ Κοντοστούπης, ζαρώνει τὰ φρύδια του καὶ ἀνεβοκατεβάζει κωμικὰ τὴ μεγάλη μύτη του, γεμάτος ἀπορία.

— Ράσα; ρωτᾷ. Δὲ σὲ καταλαβαίνω, Τζιμ. Τί θέλεις νὰ πῇ;

— Μὰ ἐσύ ὁ ἴδιος δὲν μοῦ εἶπες ὅτι γλύτωσες ἀπὸ τις σφαῖρες τῶν γκάγκστερ, ἐπειδὴ ὑποσχέθηκες στὴν Παναγία νὰ γίνης... καλογεράκι;

Ἡ "Ἑλσα βάζει τὰ γέλια.

Ὁ Κοντοστούπης σηκώνεται ὀμῶς, κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

— Καλογεράκι ἐγώ; φωνάζει. Ἐγὼ ποὺ ἔχω θάρρος... λιόνταριαῦ; Ἐγὼ ποῦ... τὰ θγαλα πέρα μετὰ τοὺς Πτεροδάκτυλους; Ἐγὼ ποὺ εἶμαι στὸν... ἀνθὸ τῆς νιότης μου καὶ τῆς παλληκαριᾶς μου; Ποτέ! Δὲν εἶμαι γεννημένος γιὰ καλόγερος ἢ παπᾶς! Εἶμαι γεννημένος γιὰ δρᾶσι! Ἀκοῦς... καλογεράκι! Νᾶλεγε... στρατηγός, στρατάρχης, δικτάτωρ, αὐτοκράτωρ, μάλιστα! Θὰ σὲ παραδεχόμουν, Ὑπεράνθρωπε! Εἶμαι γεννημένος γιὰ...

Ὁ Τζιμ θγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του κρυφὰ μιὰ σφυρίχτρα. Εἶναι ἡ σφυρίχτρα, ποὺ ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶχε πάρει ἀπὸ ἕνα κακοποιὸ καὶ ποὺ οἱ δο-

λοφόνιοι χρησιμοποιούσαν για να κάνουν τους Πτεροδάκτυλους να γυρίζουν πάλι στο κλουβί τους.

Γυρίζει από την άλλη μεριά το κεφάλι του, θάζει με τρόπο τη σφύριχτρα στο στόμα του και φυσά.

"Ένα σφύριγμα ακούγεται.
"Ένα σφύριγμα που μοιάζει

με διαπεραστικό γέλιο τρελού!

"Ο Κοντοστούπης πρασινίζει από το φόβο του. Τοῦ κόβεται ἡ μιλιὰ. Ἀνοιγοκλείνει σπασμωδικὰ τὸ στόμα του, χωρίς νὰ προφέρῃ λέξι.

"Ανασηκώνεται ἀπὸ τὴν καρέκλα του τρέμοντας καί... πέφτει λιπόθυμος!

ΤΕΛΟΣ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάνου Ἀστρίτη

Ἀποκλειστικότης «Υπερανθρώπου» Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

Ἀγαπητοί μου Ἀναγνώστες,

Σᾶς μιλάει ὁ τρομερὸς Κοντοστούπης, ὁ πιὸ.. δυνατὸς καὶ πιὸ ἀτρόμητος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!

"Ὅσοι ἀπὸ σᾶς θαυμάσατε τὶς καταπληκτικὲς.. παλληκαριές μου, μὴν ξεχάσετε ν' ἀγοράσετε τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα τὴ νέα περιπέτεια τοῦ Ὑ π ε ρ α ν θ ρ ὡ π ο υ, πού θὰ κυκλοφορήσῃ μὲ τὸν τίτλο:

ΟΙ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΙ ΞΕΧΩΝΟΝΤΑΙ!

Στὴ νέα αὐτὴ περιπέτεια, παλεύω μὲ κακούργους καὶ μὲ ὑπερδύχια, μὲ θηρία καὶ μὲ καρχηρίες!

Δηλαδή, ἐδῶ πού τὰ λέμε, θάζει λιγάκι κι' ὁ Ὑ π ε ρ α ν θ ρ ὡ π ο υ τὸ χεράκι του! Τὶ μπορεῖ ὅμως νὰ κάνῃ αὐτὸς χωρὶς ἐμένα, τό... δειλότερο ἥρωα ὅλων τῶν ἐποχῶν; Τίποτα! Δὲ συμφωνεῖτε κι' ἐσεῖς;

Διχὲς σᾶς

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

Υ. Γ. — Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ ὅτι στὴ νέα μου περιπέτεια θὰ μὲ θαυμάσατε ἰδιαίτερα σὲ μιὰ συναρπαστικὴ... ποντικομαχία!

ΤΑ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΑ ΤΕΥΧΗ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀναγνῶσται μας καὶ περιπτεροῦχοι διαμαρτύρονται διότι δὲν μποροῦν νὰ προμηθευθοῦν εὐκολὰ παλαιότερα τεύχη τοῦ «Ὑπερανθρώπου», ὡς γνωρίζομε εὐχαρίστως ὅτι ἄρχισε ἡ πώλησις παλαιωτέρων τευχῶν στὴν ὁδό:

ΛΕΚΚΑ ἀριθ. 23

ὅπου μετεφέρθησαν προσωρινῶς τὰ γραφεῖα μας.

ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ»: Ἑβδομαδιαία Βιβλία Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν
Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 58 (Πλατεία Κλαυθμώνος)

ΑΡΙΘΜΟΣ 5 — ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΑΙ 2.000

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ: Ἐτησία δραχ. 110.000 — Ἐξάμηνος δραχ. 55.000
Συνδρομαὶ Ἑξωτερικοῦ: Ἐτησία δολλάρια 7 — Ἐξάμηνος δολλάρια 4

Ἐκδοσις — Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγῶς 38
καὶ ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησέως 323

